RAMTHA
REFLECŢIILE UNUI MAESTRU
DESPRE
ISTORIA UMANITĂŢII
— VOLUMUL II –

USA CĂTRE ALTE TĂRÂMURI DE POSIBILITĂŢI

Care este adevărul ştiinţific ce sta în spatele afirmaţiei lui Ramtha de a fi master peste timp şi spaţiu? Cât de credibila şi de adevărată este povestea pe care ne-o prezintă? Este doar un mit, ori imaginea reală a rasei umane, care răspunde la multe întrebări cu privire la persoana umană şi istoria ei din ştiinţă şi religie?

Ideile de pionierat ale lui Carl Jung despre inconştienţa colectivă şi natura misterioasa a arhetipurilor şi a minţii subconştiente, sunt un tărâm al psihologiei care pune clar la întrecere fizica clasica. Ridica întrebări despre modelele tradiţionale ale realităţii şi înţelegerea timpului şi spaţiului. În plus, recente studii psihologice în domeniul hipnotismului şi al stărilor de conştiinţă alterata, au revelat puterea minţii şi efectul ei asupra funcţiilor corpului fizic ca şi conştientă percepere a realităţii. Realitatea nu este atât de solida cât pare. Chiar şi studiul celor mai mici particule de materie în univers, au arătat ca materia densa este alcătuită la nivel atomic în mare parte din spaţii goale. Aceste ramuri ale ştiinţei au adus la suprafaţă relaţia dintre conştiinţa şi structura realităţii (este vorba despre primul institut de parapsihologie din America – „Laboratorul de parapsihologie de la Universitatea din Duke”, Carolina de Nord, care a început să publice literatura parapsihologica din 1930. În 1969 s-a fondat, pe lângă acest institut, Asociaţia Parapsihologică, prin afilierea multor parapsihologi de notorietate din lumea întreagă).

Evoluţia tehnologiei în timp a dovedit ca şi cele mai îndrăzneţe fantezii ale vechilor generaţii sunt indisputabile

realităţi. Ne punem acum întrebarea: cum aceşti visători din trecut au putut să vadă în viitor prin fereastra timpului? Ori poate ei au plantat seminţele acestor fantezii potenţiale, care să fie manifestate într-un timp viitor? Date fiind aceste consideraţii, ar putea fi o alta fereastra de timp care ar permite, aşa cum Ramtha susţine, o privire în trecut? (Această afirmaţie mă mira foarte tare, pentru că se ştie de mult ca de multă vreme NASA este capabilă să călătorească în viitor şi la fel de bine în trecut. Se pare că asta este posibil datorită invenţiilor lui Nicholas Tesla, pe care ei le deţin oarecum în secret).

Dovada ştiinţifică ca mesajul lui Ramtha este bazat pe adevăr sta în continua explorare a conceptului de conştiinţă şi relaţia ei cu natura realităţii. Dacă mesajul lui este adevărat, atunci şi noi suntem Dumnezeu, conştiinţă şi energie, capabili să dezvoltam calităţile pe care el le are, iar scrutarea ştiinţifică a celor spuse de el ar trebui direcţionată către investigarea, explorarea şi aplicarea practica a celor auzite în noi înşine.

RAMTHA, O CONCURENŢĂ PENTRU GÂNDIREA MODERNĂ

Ştiinţa nu a explicat încă concluziv şi convingător natura timpului şi relaţia sa cu spaţiul şi conştiinţa umană. Ramtha reprezintă o reală concurentă pentru gândirea modernă, prin felul în care el prezintă istoria planetei şi a rasei umane implicând o înţelegere ieşită din comun a persoanei umane, peste care nu trebuie să trecem uşor. Interpretarea descoperirilor arheologice este de necontestat. De multe ori, unor „inexplicabile” descoperiri li se da o explicaţie grosolan limitată la cunoştinţele ce le avem astăzi, lăsându-le de fapt învăluite în mister. Ca de exemplu: scopul matematicii intricate în Piramida, tehnicile de construcţie folosite la Baalbek şi Stonehenge, ca să numesc doar câteva exemple.

În nararea evenimentelor de către Ramtha, istoria nu este văzută ca piese izolate de puzzle care au modelat

omenirea şi au determinat prezentul. Mai degrabă, istoria este o uriaşă scara de evoluţie care transcende şi care are originea dincolo de realitatea fizică. Felul cum Ramtha defineşte omul şi capacitatea conştiinţei umane, îi permite să afirme ca el a observat mersul evenimentelor în evoluţia rasei umane „în direct”. Acesta este un clar şi incredibil avantaj asupra istoricilor şi arheologilor.

O latura excitanta a povestit lui Ramtha este că el oferă multe idei şi posibilităţi celor care vor să cerceteze şi să verifice adevărul. Fără îndoială, valoarea mesajului lui Ramtha nu sta atât în datele specifice pe care el le produce, ci în implicaţia lor în a defini cine am fost, cine am devenit şi capacitatea potenţială pe care o avem de a măiestri timpul şi spaţiul. Posibila nemurire – o experienţă nelimitată care transcende timpul şi spaţiul – este indubitabil o afirmaţie cu mult mai îndrăzneaţă decât aducerea dovezilor concrete care să spulbere îndoiala culturii moderne despre existenţa vieţii în alte planuri şi relaţia lor cu noi. După ce Ramtha a devenit un maestru iluminat, capacitatea lui de a explora şi cunoaşte universul nu a mai avut limite.

Măreţia mesajului lui – motivul pentru care el este extraordinar, schimbător de viaţă – consta în aceea ca ceea ce el a realizat este posibil pentru toţi oamenii în măsură egală.

EPICUL AUTOCUCERIRII

Tabloul sociocultural al lumii din timpul vieţii lui, pictat de Ramtha, este foarte asemănător cu prezentul, cu excepţia ca cei de atunci, acum 35.000 de ani, au avut cunoştinţe complete despre alte civilizaţii din alte planete şi sisteme solare. Ei au avut şi tehnologia necesară de a comunica şi interacţiona la nivel interstelar (şi când te gândeşti că este vorba despre Omul de Cro-magnon – ce ni s-a spus nouă despre el? – ca abia învaţă să folosească uneltele de piatra…?).

Fără îndoială, tehnologia lor avansată nu a însemnat

şi o civilizaţie avansată din punct de vedere al structurii sociale, ca protecţia drepturilor fiecărui individ la libertate şi egalitate.

Ramtha descrie două grupuri principale, contrastante, de oameni în timpul vieţii sale: atlanţii şi lemurienii. Atlanţii aveau o minte ştiinţifică şi divinizau tehnologia, în timp ce lemurienii iubeau moştenirea lor spirituală şi înţelepciunea. Ei desenau hărţi de stele în colibele lor, ce reaminteau ca veniseră de dincolo de Steaua de Nord;… Lemurienii au înţeles Void-ul şi gândul ca şi suprema Sursa a tot ce exista.

Lumea era o Grădină a Edenului, un paradis, cu o mare problemă: dinozaurii. În istoria evoluţiei, zeii care au creat monştrii carnivori, din competiţie şi gelozie, aşa cum am văzut în prima parte a cărţii, după ce ei înşişi au evoluat în forma umană, au avut de a face cu consecinţele creaţiei lor. Gelozia şi spiritul de concurenţă al zeilor, care încă mai fac parte din natura umană, nu veneau da la vreo sursă misterioasă sau cine ştie ce zeitate. Aceste atitudini, printre altele, sunt parte din evoluţia conştiinţei şi epicul întrecerii în autocunoaştere şi autocucerire. Evoluţia vieţii însăşi, observată în natură, este o expresie a schimbării dinamice şi a adaptării la mediu, unde de importanţă capitală sunt conservarea şi păstrarea organismelor vii, capabile să continue viaţa.

Planul atlanţilor de a distruge dinozaurii, a cauzat în consecinţă distrugerea centrelor din emisfera de nord, unde erau păstrate cunoştinţele tehnologiei lor magnifice. Acest eveniment a precipitat începutul ignoranţei şi superstiţiei. Cataclismul provocat de atlanţi a determinat pe lemurieni să migreze spre sud, lăsând în urma pământurile lor inundate. Ei erau abuzaţi şi ţinuţi în sclavie de către atlanţi. Erau consideraţi fără valoare pentru societate, căci nu aveau talente tehnice. Războiul dintre zei ce avusese loc secole în urmă, lua acum o forma diferita. Creativitatea era acum socotita în termeni ştiinţifici şi de geniu intelectual, iar persoana umană era considerata nimic mai mult decât corpul fizic şi

personalitatea.

Chiar mama lui Ramtha a fost abuzată de bărbaţi pe străzi sub privirea lui de copil. Circumstanţele tragice ale tinereţii sale l-au făcut să-şi pună mari întrebări şi să descopere însemnătatea vieţii. Una dintre cele mai importante contribuţii ale vieţii lui Ramtha la istoria civilizaţiei umane este conceptul: „Cucereşte-te pe tine însuţi”, în conecţie cu căutarea sursei de existenta, sau Dumnezeu. Acest concept s-a cristalizat mai târziu, în culmea civilizaţiei greceşti, ca şi cel mai mare mister în forma directivei filosofice: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. (Celebrul templu din Delfi – Grecia – care a fost considerat centrul lumii şi locul unde se putea avea acces la înţelepciunea zeilor, avea la intrare faimoasa inscripţie „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Socrate explica profundul înţeles filosofic al acestor cuvinte în dialogurile filosofice descrise de Plato).

CONSECINŢELE TRAGICE ALE IROSIRII FEMEII

Ramtha explica în acest capitol teribilele consecinţe ale insclavirii femeii asupra civilizaţiei umane. Crearea acestui dezechilibru a contribuit la îngroparea adevărului cunoştinţelor antice despre divinitatea omului sub ignoranta şi superstiţii. În marşul lui de cuceritor, Ramtha descrie un loc unde oamenii erau albaştri şi unde femeile erau considerate fără suflet, aşa cum şi lemurienii erau consideraţi de către atlanţi. În oraş era un oracol. Oracolul, cu preoţii drapaţi în misterioase robe şi purtând amulete care intimidau, au proclamat un blestem care îi condamna pe oamenii din armata lui Ramtha la moarte veşnică pentru că au măcelărit locuitorii acelui oraş, şi doar prin violarea virginelor din templu ar fi fost iertaţi de aceasta soarta. Oracolul a inspirat o frică grozava printre soldaţi, care au crezut vorbele şi au violat virginele din oracol, devenind tot mai plini de viciu şi bolnavi de frică. Această experienţă a avut o consecinţă extraordinara

pentru toate vieţile care au urmat, căci a creat un dezechilibru care a fost înregistrat în suflet, o problemă neterminata, care a fost trecută generaţiilor de urmaşi, prin ADN. Frica de moarte şi îndoială, acum strângeau în gheare sufletele oamenilor. Cunoştinţele antice despre adevărata noastră natura şi originea noastră în Void, au fost înlocuite de credinţa ca viaţa poate sfârşi odată cu moartea trupului.

Imperiul Persan a fost clădit pe robia femeilor şi a copiilor. Abraham, părintele Israelului, a fost persan de origine. Abuzul şi superstiţiile despre femei mai persista în timpurile actuale sub anumite forme de distracţie, moda, tradiţii sociale şi în mod deosebit în pornografie şi prin oamenii care fantazează despre femei în stare de vulgaritate (alcool, droguri sau ca să poată avea erecţie). Căderea femeii a fost atât de prevalenta de-a lungul istoriei, încât nu exista nicio cunoştinţă ori tradiţie populara despre vreo femeie care ar fi devenit Crist, ca de exemplu Budha Jesua ben Joseph, ori Apollonius of Tyana. Virtutea şi valoarea femeilor a fost redusa la sexualitatea şi virginitatea lor, uitându-se intenţionat puterea minţii lor şi Spiritul lor. Până nu demult nu aveau acces la educaţie.

Ramtha spune ca cel mai devastator lucru pentru istoria omenirii nu au fost războaiele sau holocaustul ci căderea femeii. Dacă nu ar fi fost niciodată îndepărtate din egalitate, omenirea ar fi fost de mult la faza de superconştiinţa, în loc să fie în faza decadentei.

Natura se debarasează de decadenta, pentru că este împotriva continuării vieţii. Nu este o pedeapsă, este evoluţie. Iubirea de sine şi restabilirea femeii ca şi Dumnezeu suveran sunt cheile schimbării şi a adevăratei libertăţi pentru rasa umană.

Ramtha explica misterul cheilor lui Enoch, un concept care se părea de neînţeles. Cele două chei care deschid cele şapte sigilii şi duc la iluminare sunt yin şi yang, pozitivul şi negativul, femeia şi bărbatul din fiecare persoana. Când aceste polarităţi sunt în perfecta armonie, mintea devine o perlă de înţelepciune.

Ce este perla anticei înţelepciuni? Este extraordinara frumuseţe a adevăratului nostru „însuşi”, natura noastră divina ca şi Dumnezei creatori în drumul spre evoluţie a propriei expresii şi auto cuceriri.

Ramtha spune ca Voidul s-a contemplat pe sine ca să se cunoască pe sine. Acest act de contemplare reprezintă unica mişcare care a existat în Void şi care a produs, a dat naştere la un punct de conştiinţă şi cunoaştere de sine. Ramtha numeşte acest punct: Punctul Zero, Observatorul, conştiinţa primară, conştiinţă şi energie, Dumnezeu.

Punctul Zero poarta intenţia primordială de a face cunoscut şi a experimenta tot ceea ce este necunoscut şi în stare de potenţial în Void. Aceasta este baza evoluţiei. Afirmaţia lui Ramtha: „Eşti Dumnezeu”, se referă la persoana ca Observator, întruparea Punctului Zero, Conştiinţa şi Energie creatoare.

Punctul Zero şi-a îndeplinit natura de a face necunoscutul cunoscut şi de a evolua imitând actul de contemplare al Voidului. Făcând aceasta, Punctul Zero a produs un punct de referinţă a cunoaşterii, care a servit ca oglinda pentru cunoaşterea sinelui. Ramtha numeşte aceasta oglinda conştiinţa secundara. Punctul Zero se odihneşte în vârful Voidului şi nu are limita în ceea ce cunoaşte. Reflecţia dintre Punctul Zero şi conştiinţa-oglindă produce un mediu, un plan tangibil de existenta în timp şi spaţiu. Spiritul este aspectul dinamic al Punctului Zero. Este dorinţa sau intenţia care doreşte să cunoască şi să exploreze necunoscutul. Explorarea potenţialelor din Void de către Punctul Zero şi conştiinţa-oglindă este ceea ce a produs şapte nivele de conştiinţă şi corespunzător, şapte nivele de timp şi spaţiu, sau frecventa. Acest act de creaţie a celor şapte nivele de conştiinţă şi energie este numit involuţie. Călătoria înapoi la Dumnezeu şi Void este numita evoluţie. Sufletul este diferit de Spirit. Ramtha numeşte sufletul „Cartea vieţii”. Sufletul este cel care înregistrează toate experienţele şi înţelepciunea câştigate în involuţie şi evoluţie.

În discuţia despre fiinţa umană, el foloseşte cuvinte

ca: uitare, amnezie, ignoranta a originii şi destinului. Călătorul, sau conştiinţa-oglindă, s-a identificat atât de mult cu planul cel mai Jos sau cel mai dens, încât şi-a uitat propria nemurire şi cunoaştere de sine. Omenirea a devenit un străin sieşi, Dumnezeului care este în noi, şi a început să caute ajutor, însemnătate şi mângâiere la surse din afară. Făcând aceasta, umanitatea îşi neaga divinitatea şi înlătura orice şansă de eliberare din prezenta condiţie.

Calea spre iluminare este evoluţia înapoi la Punctul Zero. Astfel se îndeplineşte sarcina, mandatul de a face necunoscutul cunoscut şi a aduce în Void experienţa sa, pentru a fi transformată în infinita înţelepciune. Disciplinele concepute de Ramtha pentru a-şi iniţia studenţii în învăţăturile lui, imita într-un fel procesul prin care Voidul s-a contemplat pe sine; care a dat naştere conştiinţei şi energiei, care la rândul ei crează natura realităţii.

În concluzie, cele patru pietre de temelie ale filosofiei lui Ramtha sunt conceptul de Void, conştiinţa şi energie creând cele şapte nivele ale realităţii, afirmaţia: „Sunteţi Dumnezeu” şi mandatul de a face cunoscut necunoscutul. Multe din ideile filosofiei lui Ramtha pot fi găsite în tradiţiile antice, chiar dacă ceea ce a ajuns până la noi sunt doar nişte ecouri, care şi ele abia au supravieţuit trecerii timpului şi contextul lor de interpretare s-a pierdut. Este vorba despre filosofii Egiptului şi faraonul Akhnaton, inscripţia lui Buda despre iluminarea (trezirea) lui însuşi, definiţia virtuţii şi a nemuririi sufletului data de Socrate. Conceptul lui Plato despre formele universale, viaţa şi învăţăturile lui Jesua ben Joseph (Jesua fiul lui Joseph), Apollonius din Tyana, Quetzalcoatl şi mulţi alţii, învăţăturile lui Ramtha oferă o perspectivă unică asupra misterelor vieţii.

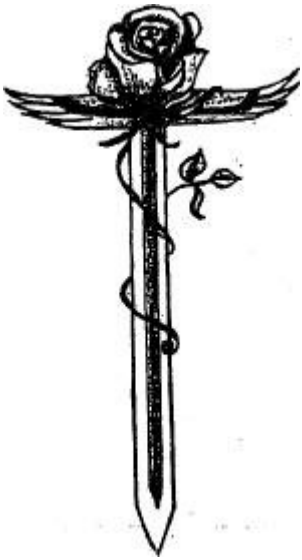

CAPITOLUL 1

RĂZBOIUL LUI RAMTHA ÎMPOTRIVA TIRANIEI ŞI A TRAGEDIEI ÎNROBIRII FEMEII

„Omul, în drama şi visul lui, a evoluat de la o minte virgina, la adâncimile decadentei visului său, din mai multe motive.

Căderea divinităţii omului a început când omul a proclamat ca femeia nu are suflet – fără suflet – ştiţi, aceasta s-a făcut în numele lui Dumnezeu?!

Decadenta: Dacă femeia nu ar fi fost exclusa din egalitate, nimic din câte v-am spus până acum nu ar fi existat şi superconştiinţa, „împărăţia cerului”, ar fi fost de mult stabilita pe acest plan.

Ramtha

RĂZBOIUL ATLANŢILOR ŞI MIGRAREA LEMURIENILOR

Epoca de acum 35.000 de ani a fost ultima epoca de

măreţie, o epocă cu o superba tehnologie, ştiinţe medicale, de filosofie, adevăr, matematici, nelimitata gândire. A fost o epocă magnifica şi de atunci nu a mai fost alta la fel.

A existat un mare continent numit Atlantida, care a fost casa oamenilor roşii, entităţi superbe intelectual, a căror superştiinţă se întindea mult mai departe decât savanţii voştri de astăzi îndrăznesc să viseze. Aceste entităţi divinizau trei zei, toţi ai intelectului. Ei au avut nave ce călătoreau pe lumina în linie dreaptă. Deci a fost important să aibă baze de aterizare în multe puncte de pe continent, pentru ca lumina nu urmează curbura Pământului, merge în linie dreaptă. Deci navele călătoreau din punct în punct. Aceasta ştiinţă au primit-o prin intercomunicare cu entităţi din alte lumi, alte stele, dacă vreţi. Şi cu toate că navele atlanţilor erau foarte primitive, ele zburau fără îndoială.

Comunicarea cu alte forme de viaţă era prevalenta şi datorită tehnologiei, ei au început să divinizeze intelectul, uitând puterea latenta din ei. Au uitat că erau Dumnezeu. De fiecare dată când îl pui pe Dumnezeu de o parte, îl îndepărtezi de tine, este ca şi cum ai scoate aspectul divin din tine şi îl faci tot mai greu de atins. Ştiinţa şi intelectul au fost religia atlanţilor.

Atlanţii aveau baze pe Lună. Aveau baze pe Marte, cum numiţi voi astăzi planeta războiului. Şi motivul pentru care planeta roşie se cheamă planeta războiului este ca lorzii războiului se trăgeau de aici şi purtau războaie cu colonii de pe Pământ. Şi vorbim despre nave care călătoreau pe o rază de lumina, care, oriunde era proiectata o rază de lumina, se ridicau şi transcendeau, călătoreau pe ea. Şi aceştia erau oamenii care erau atât de dezvoltaţi tehnologic şi care se războiau cu cei de acelaşi fel cu ei. Deci colonia din Atlantida era în război cu o colonie de pe Luna şi cei din Atlantida au lansat un laser spre Luna şi au distrus cel mai puternic centru de acolo.

Lemurienii din Pacific erau gigantici – gigantici. Eu am peste şapte picioare în înălţime, dar am strămoşi care aveau 11 şi 12 picioare. (un picior = aprox 30 cm) şi

aceştia erau marii lemurieni. Erau cele mai spirituale fiinţe, iar originea lor era dincolo de Steaua de Nord. Ei nu se înrudeau cu atlanţii, care erau un popor mai scund şi care erau oameni roşii. Lemurienii erau de culoarea scorţişoarei, oameni foarte frumoşi şi erau spirituali, ceea ce înseamnă ca ei au avut toată tehnologia, dar nu au divinizat-o. Ei îşi iubeau originea genealogică.

Lemuria, care era numita tara-mama, MU, a fost destul de diferita. Era un minunat paradis de culori. Pământul era încă protejat de stratul de nori, iar temperatura era neschimbata oriunde te duceai. Era perfecta pentru orice planta sau animal. Continentul era un paradis. Soarele nu fusese văzut niciodată în Mu, pentru ca razele lui nu treceau prin pătura de nori. Lumina soarelui era difuzata, deci lumina de pe Pământ era difuza. Serile erau ca un etern twilight (lumina aceea tulbure şi misterioasa dintre zi şi noapte).

Întregul Pământ era ca o grădină a Edenului, pretutindeni creşteau plante tropicale şi cele care nu se găsiseră aici, au fost aduse de amândouă civilizaţiile din sistemele lor solare de origine, fiindcă aici putea creste orice planta, datorită umezelii din atmosferă. Pământul era într-un uter de nori şi nimeni nu văzuse soarele niciodată, decât cei care călătoriseră deasupra acoperişului de nori. Era un paradis, în afară de un singur Lucru – monştrii din lumea animala, pe care Dumnezeii îi creaseră la începuturi, din motive de competitivitate. Aceşti monştri se hrăneau cu carnea altora care se hrăneau cu plante şi se înmulţiseră peste măsură. Lemurienii, oamenii albi, trăiau sub pământ ca să se protejeze de bestiile care trăiau pe pământ atunci. Ei îşi construiseră temple pe cele mai înalte vârfuri de munte, temple unde oficiau seara. Ei trăiau sub pământ şi întregul lor sistem de comunicare era bazat pe percepţie extrasenzoriala. Ei comunicau eu gândul. Era necesar să fie aşa. Ei nu aveau avantajul tehnologiei. Ei aveau doar un mare Spirit, pentru ca, vedeţi voi, lemurienii iubeau pe Dumnezeul Necunoscut şi numai pe el îl divinizau. Templele lor din vârful munţilor

erau sigure, chiar şi pe timp de noapte. Acolo veneau ei din peşterile lor din munţi, se adunau pe înserat şi trimiteau Om-uri spre ceruri, spre Dumnezeul Necunoscut (Om sau Aum – un cuvânt magic care conţine trei sunete reprezentând pe Brahma sau creaţia, pe Vishnu sau conservarea, păstrarea şi pe Shiva sau distrugerea. Aceste trei sunete reprezintă totodată şi starea de trezire, de somn şi vise şi starea de linişte de la sfârşit care simbolizează împlinirea). Vedeţi voi, nu era ca Dumnezeu trăia acolo, dar acolo era spaţiul gândului, Voidul, de unde veniseră. Nu era Dumnezeu care trăia în Raiul cu străzi de aur, era gândul magnific şi ei divinizau gândul.

Şi animalele uriaşe au început să migreze în căutare de hrana, au trecut mlaştinile Americii şi au devenit o ameninţare pentru atlanţi, ale căror ţinuturi erau foarte uscate. Praful era lut roşu. Deci animalele au început să-şi facă drum pe vastele pământuri şi mlaştini care sunt acum tara voastră (America). Şi erau o ameninţare pentru atlanţi. În dorinţa de a distruge aceste animale (dinozauri), atlanţii au trimis un laser spre cer, care a străpuns norul protector de deasupra ţării Mu, iar vaporii s-au condensat într-o clipită şi potop a căzut pe pământ. S-a întâmplat atunci un mare lucru: când apa a început să vină pe pământ şi acesta a fost expus direct la razele de soare, zonele temperate s-au schimbat într-o clipire. Când apele au căzut, ele au îngheţat imediat în regiunile de nord; şi atât de vaste erau oceanele din stratul de nori de deasupra Pământului, încât apele îngheţate instantaneu au cauzat ceea ce se cheamă Era Glaciara. Şi în care zece minute junglele tropicale a ceea ce mai târziu s-a numit nord, au îngheţat – zece minute. Animalele care locuiau acolo au fost cuprinse de gheata instantaneu şi pana şi florile din gura lor s-au păstrat intacte. Acestea sunt zilele pe care le-am cunoscut.

În ceea ce se numea Lemuria, după ce îngheţul s-a pornit şi când apele au început să se topească, au acoperit tara Mu. Nu a fost cutremur. Cât a fost stratul de nori, a fost o minunată vale cu munţi cu vârfurile în aburii de nori.

A fost locul perfect pentru ceea ce a apărut după aceea: oceanul şi celelalte.

„Stratum-ul” a fost spart aici, deasupra Americii, tara mlaştinilor. În văile adânci era gheata. Tot ce era viu şi bine a fost prins. În Atlantida, marile oraşe din nord au fost acoperite de ape. Când ei şi-au distrus propriul ţinut, au pierdut şi tehnologia (al cărei centru era în nord). Intru adevăr, animalele au pierit dar şi ceea ce se numeşte tehnologie a pierit.

Regiunile din sudul Atlantidei, în ultima sută de ani a existentei sale, au decăzut – Atlantida primitiva. Rămăşiţele construcţiilor măreţe şi ale impunătoarelor temple purtau acum ecoul despre marele dezastru care s-a întins peste timpuri... Iar oamenii – ei au căzut pradă potopului.

În zilele vieţii mele şi în zilele pe care le ştiu îmi amintesc bordeiul în care locuiam cu mama, fratele mai mic şi micuţa surioara înainte de începerea pelerinajului. Pereţii acestei minunate caverne erau decoraţi cu o hartă de stele – o hartă a genealogiei marilor lemurieni, măreţul popor spiritual, cu oameni înalţi şi minţi ascuţite. Îmi amintesc foarte bine. De aceea vă spun ca ştiu de unde vin. Tineretul lemurian şi copiii au fost forţaţi să se evacueze printr-un canal care făcea legătura cu marele port al atlanţilor, Onai. Bătrânii au rămas să se scufunde cu continentul lor.

Mama şi noi, copiii, ne-am grăbit să plecăm din Lemuria. Continentul Lemuriei nu a fost foarte mare, dar ţărmul lui, cel care s-a format peste mlaştini, a fost nord-vestul Pacificului. Bătrânii mei, marii bătrâni, au ştiut că acest cataclism va veni şi au prevenit pe fiecare, şi a fost construit un pasaj sigur – acolo unde este acum Baja California şi Mexicul, unde totul este mlaştina – din care am ieşit pe pământ, un lung marş de pelegrini, străbătând mlaştinile spre cel mai îndepărtat port al atlanţilor, Onai. Fugeam ca să ne salvam vieţile. Bătrânii care au profeţit asta s-au dus în jos cu continentul lor şi sunt îngropaţi sub ţărmurile de nord-vest ale Pacificului. Voi aţi auzit o istorie

foarte plictisitoare până acum. Da.

Atlanţii au trăit pe o masa uriaşă de mlaştini şi dealuri, care se întindea pana la un vast lac, pe care voi îl numiţi acum Oceanul Atlantic. Atlanţii aveau pământ uscat, dar când „stratum-ul” a fost spart, masa uscata de pământ a început să plutească pe masa vulcanica de pe pielea exterioară a ceea ce se cheamă Terra, a plutit şi a căzut în punctul de cea mai mare gravitaţie, numit Antarctica. S-a rupt la colţul de nord, lăsând ceea ce este numit insule şi munţi şi a alunecat pe o suprafaţă uleioasa de magma, sfârşind în ceea ce acum se cheamă Polul Sud. Şi este îngropata sub trei picioare de gheata, dar monumentele ei, marile ei centre, laboratoarele, sunt intacte. Da, sunt intacte.

De fapt ei au pierdut lupta în acest conflict şi acoperământul de nori s-a împrăştiat şi pentru prima dată lumina soarelui a fost văzută.

Datarea cu carbon poate da rezultate corecte până la 35.000 de ani în urmă. Şi ceea ce a fost paradis în regiunile de nord şi de sud, a devenit ţinuturi rigide de gheata, unde animale exotice şi minunate grădini şi întregi civilizaţii au existat, acum transformate în ţinuturi de gheata; acolo unde cândva au fost grădinile Edenului, unde femeia şi bărbatul călcau, nu pe ceea ce se cheamă pământ, ci pe straturi moi de muşchi. Aşa am trăit noi. Eu am cunoscut acele timpuri şi le ştiu bine.

Acum, când toate acestea s-au întâmplat, soarele a fost văzut pentru prima dată în cele mai multe părţi ale lumii. Mai erau porţiuni încă foarte înnorate. Apoi, timpul a fost măsurat de oamenii voştri de ştiinţă, prin ceea ce ei numesc radioactivitatea oaselor sau altor rămăşiţe – un sistem de datare, cum îl numesc ei – pentru ca atunci când soarele a penetrat tot ce este viaţa cu lumina lui directa, a învăluit această planetă cu ceea ce se cheamă radioactivitate. Deci oamenii voştri de ştiinţă au devenit capabili să dateze planul vostru prin fosilele găsite, în acordanta cu lumina soarelui care a căzut direct pe ele.

Dar, entitate, planul vostru a trăit peste cinci

milioane şi jumătate de ani înainte ca aceasta catrastofa sa se întâmple.

Şi deci lemurienii au devenit pelegrini spre ilustrul popor atlant. Dar erau dispreţuiţi – dispreţuiţi. Ştiţi de ce? Pentru ca ştiinţa intelectuala a fost Dumnezeu lor. Ei considerau copiii lemurienilor fără suflet, ei nu aveau ceea ce se cheamă cunoştinţele cosmice despre gaze şi lumina. Şi pentru ca nu posedau acest intelect, au fost curând transformaţi în sclavi. Iar ei continuau să vină în Onai.

Cum vă spun, un copil lemurian era considerat mai puţin decât un câine în stradă. Un câine de pe strada primea mai multă consideraţie decât un copil născut lemurian. Atlanţii îi urau. Foarte curând ei au devenit obiect de abuz. Era foarte obişnuit să vezi pe străzi tot felul de brutalităţi – femeile erau violate, copiii erau bătuţi, erau scuipaţi şi se urina pe ei – asta era o privelişte obişnuită pe străzile Onaiului. Şi ce vina aveau ei? Erau duşi pe câmp la muncă. Data fiind pierderea tehnologiei din nord, viaţa din sud devenise primitiva.

Şi deci, m-am născut lemurian şi am pelegrinat cu mama şi fraţii mei spre Onai. Mama mea a fost luata şi folosita de mulţi bărbaţi. A fost un instrument de abuz. Purta un copil al cărui tata nu se ştia cine ar putea fi. Fiindcă era însărcinată, a fost lovita şi data la hiene ca s-o sfâşie. Eu şi fratele fiinţei mele am reuşit să salvam ceea ce se numeşte iubita noastră mama şi să construim pentru ea ceea ce se numeşte un adăpost. Am furat de pe străzi şi de pe câmp şi am ascuns-o pe mama noastră. În efortul ei de a duce copilul la termen şi a naşte, ea era lihnita de foame şi la fel şi fetiţa şi au murit. Din ceea ce se cheamă iubire şi durere înăuntrul meu a crescut o ura uriaşă şi ceea ce se cheamă, întru adevăr, casa mamei mele şi a fetiţei de la sânul ei uscat, a ars, i-am dat foc şi în timp ce fumul umplea cu dulceaţă lui valea, ma întrebam despre Dumnezeul Necunoscut al poporului meu şi îl uram; vedeţi voi, stabilitatea unui copil se bazează pe ceea ce iubeşte şi dacă îi este luat, cauta dreptate. Cum a putut un Dumnezeu măreţ care era în noaptea adâncă să creeze

nişte monştri care să urască atât poporul meu şi pe mine? Şi cu ce a meritat mama mea o moarte atât de cumplita?

Fratele meu a fost luat de un satrap. A fost răpit pentru a satisface plăcerile unui satrap dintr-un regat care mai târziu se va numi Persia. Acolo el a fost abuzat în scopul expresiei sexuale a satrapului şi a fost pierdut.

Eu aveam aproape 14 ani în calendarul anului solar de pe acest pământ, când mama şi sora mea mai mica au murit şi fratele meu a fost răpit de satrap, molestat şi mutilat. Am dat foc bordeiului care era casa mamei mele. Am incinerat pe mama şi sora mea, care muriseră de foame. Iar eu, care eram considerat de inteligenţii atlanţi mai puţin decât un câine de pe stradă, copilul unei servitoare – frumoasa a fost ea, înaltă, foarte frumoasă, regala, impunătoare – servitoare a unui om micuţ de genealogie Atlantidiana, ai cărui strămoşi nu au avut nicio glorie. El doar a fost născut într-o planeta foarte veche, departe de pământul unde locuia. El nu a avut niciodată aventurile înaintaşilor lui pe drumul spre această planetă.

Deci mi-am incinerat familia şi am plâns o mie de lacrimi. Apoi am plecat spre munte ca să mor, dar înainte trebuia să ucid Dumnezeul pe care mama mea îl iubise.

ZIUA TERIBILA A LUI RAM

Deci m-am pregătit de bătălie cu Dumnezeul Necunoscut pe care îl uram. Uram omenirea şi am căutat un munte înalt, cu vuiri misterioase, unde trebuia să fie Dumnezeul Necunoscut. Dacă puteam urca până acolo, l-aş fi întâlnit şi i-aş fi putut spune toată ura pentru el şi nedreptăţile lui. Am început deci călătoria. Muntele abia se zărea în depărtare şi călătoria mea, întru adevăr, a durat 90 de zile – 90 de zile întru adevăr, în care am mâncat lăcuste, rădăcini şi muşuroaie de furnici, până ce am ajuns la munte. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, el a fi trăit deasupra noastră a tuturor, aşa cum stăpânii pământurilor noastre locuiau mai sus de noi. Şi l-am strigat. Dar în afară de frigul cumplit, nu era nimeni acolo şi am plâns din

adâncul inimii, pana ce lacrimile mele au îngheţat.

„Sunt un om, de ce nu pot avea demnitatea unui om?” Voiam să mor onorabil, dar în loc de moarte, am primit o sabie uriaşă de la o femeie frumoasă, care mi-a spus să mă cuceresc pe mine însumi.

Am coborât de pe munte în ziua care a fost consemnata în istoria hindusa ca „Ziua Teribila a lui Ram”. Un copil urcase pe munte şi se întorcea un bărbat. Am asediat oraşul Onai cu marea sabie, iar ei erau atât de nepregătiţi pentru asta, încât nu s-au bătut şi i-am măcelărit pe toţi. Lucrătorii de pe câmp, de descendenta lemuriana, m-au urmat şi au devenit marea mea armata.

Ei bine, când eşti plin de ura, te urăşti şi pe tine însuţi. Aşa am fost şi eu. Mai departe aţi citit deja şi aţi înţeles, mai puţin asta: la 14 ani am asediat Onaiul şi iubirea mea pentru o viaţă, zace îngropata într-o cameră care s-a prăbuşit sub porţile marelui oraş. Şi acesta a fost sfârşitul farfuriilor zburătoare pe raze de lumina din punct în punct, din piramida în piramida. S-a sfârşit. Iar atlanţii, care au cunoscut doar războiul cu arme care dezintegrau, au cunoscut acum lupta directa. Iar groaza lor a fost mare.

Grânarele au fost deschise şi oraşului i s-a dat foc. Dar când totul s-a sfârşit, în trupul meu era aşa o mare durere, căci nu-mi satisfăcusem ura profunda, şi am fugit de oameni şi m-am ascuns între dealuri. Dar oamenii mei nu mai aveau casă, eu eram casa lor. „Ram, Ram, Ram, Ram”. Au venit la mine cu grâne legate în cămăşi, cu uneltele de lucru la camp şi manând din urma capre şi oi. Erau oameni mari, dar nu soldaţi. Şi chiar dacă i-am înjurat şi i-am scuipat, am aruncat cu pietre în ei şi le-am spus să mă lase în pace, ei tot au venit. S-a creat o armată şi am condus-o în batalii. Trebuia să lupt pentru ca purtam ura. Am fost dus la asta, pentru că eram un barbar. Eram disperat. Am vrut să distrug tirania şi am distrus-o, dar numai ca să fac loc uneia noi. Armata fusese creata şi erau cam zece mii, la început. Şi marea armata a lui Ram se aduna singura. Când plecam la bătălie contemplam fiecare din duşmanii mei. Îi cunoşteam. Cu toată ignoranta mea,

nu aveam frica de moarte, căci voiam să mor, dar cu onoare. Nu aveam niciun sentiment despre moarte, dar oamenii mei aveau.

În zece ani de marş am iubit o singură femeie. Nebunia ei se datora captivităţii. I-am oblojit rănile şi am iubit-o pe ea şi numai pe ea. Când iubeşti o singură dată, nu mai exista înlocuitor. Şi în cei zece ani am văzut Onaiul arzând şi sfărâmându-se în mare când un val uriaş l-a şters, am văzut insula însăşi deplasându-se spre locul de odihna finala, unde ceea ce se cheamă amintirea ei, va fi eliberata într-o bună dimineaţa (va fi descoperita). Continentul aluneca deja. Deasupra ecuatorului nu era acoperiş de nori. S-a plouat singur, după ce am părăsit Onaiul.

Am să iubesc mereu serile, dimineţile liniştite, blândeţea pământului, florile minunate, am să le iubesc întotdeauna. Armata mea era compusa din oameni de tot felul de rase şi amestecuri de rase. Mărşăluiam şi în urma noastră pământuri se scufundau şi pământuri călătoreau. Atunci s-a scufundat şi pământul în jurul cizmei Italiei, formând golful din Mediterana şi ceea ce a fost marele continent, care se întindea la nord până la Olanda şi la sud până la Mexic. Acum exista sub numele de Antarctica.

Primisem un armăsar negru de la un rege arogant. Oamenii mei aveau doar măgari, vitei, oi, gâşte şi oi negre. Am mărşăluit în regatul unui mare rege, ale cărui legiuni erau în munţi, dar armata mea devenise atât de puternica şi priceputa, că am câştigat bătălia.

Regele, aşa cum a fost intru adevăr, mi-a adus un mare dar, un armăsar negru. Regele m-a intimidat totodată. Eu nu ştiam cum să stau pe spatele unui armăsar, iar cel pe care mi-l dăruise el scotea foc pe nări şi negru ca noaptea era, iar ochii lui erau sălbatici. M-am pregătit să mă sui pe armăsar, dar el m-a trimis în zbor la pământ, la care regele a avut un zâmbet subţire pe fata, un fel de bucurie că m-a intimidat. M-am ridicat de la pământ, mi-am ridicat marea sabie care se chema Crosham şi cu partea ascuţită am apropiat-o de capul marelui armăsar şi

l-am făcut să se lase la picioarele mele. Când s-a ridicat, eram pe el şi zburam ca vântul. În loc de UFO, am călărit un armăsar negru al cărui nume era Shamiridin – ceea ce înseamnă „călăreşte cu vântul”. A fost viteaz şi puternic, a fost un mare dar. Regele îşi propusese să mă umilească, dar m-a bucurat pana la exaltare.

De atunci, ceea ce se numea flancul de vest al armatei mele, a călărit şi a îngrijit armăsari, iar flancul de est a fost pedestrimea. Şi atât de mare devenise legenda despre Ram şi armata lui, ca vestea mersese până în Estul îndepărtat şi am câştigat fiecare bătălie.

Voi conduceţi Toyote şi Beetles, Mercedes şi Chevrolete, Ford şi Honda. Voi nu ştiţi ca ceea ce voi conduceţi nu va respira niciodată foc pe nări ca şi calul pe care l-am călărit eu. Nimic din ce conduceţi voi nu vă va ghici gândul şi nu va fi neînfricat pana la sfârşit. Aşa a fost Shamiridin. Aşa să fie.

Putea un goliat de cal, negru ca noaptea sa concureze cu tehnologia de pe Luna şi de pe Marte? Am luptat împotriva a tot ce a fost arogant pe faţa pământului. Am terminat ceea ce războiul nu a făcut pentru ca omuleţii care operau nave spaţiale nu aveau muşchi, nici culoare, nu aveau elan. Erau laşi în spatele scutului de apărare. Iar un cal negru ca noaptea a tropotit peste ei cu furie, iar eu le-am adus Groaza în suflet şi ca un coşmar am fost pentru ei, care nu-şi puteau imagina ca ceea ce eram eu putea fi înlăturat.

„Voi puteţi conduce automaşinile voastre.
Călări UFO-urile voastre.
Dar niciodată nu veţi poseda
Spiritul lui Shamiridin”.
(poezie de Ramtha!)

Şi acum criticii acestei povesti ar spune, ei bine, cum un călăreţ pe un cal simplu a putut înfrunta o tehnologie atomică? Uşor. Familia care îmi dăruise calul, mi-l dăruise în bătaie de joc. Era sălbatic, nesupus şi răutăcios şi au

crezut ca dacă voi călări un animal primitiv, aceasta va aduce prejudicii numelui meu, ca şi călăritul unui măgar în Ierusalim. Iisus, a călărit un măgar. Eu am călărit un cal negru!

Sunt înalt de 7 picioare iar caii din acele timpuri erau pe măsură. Acum, în Europa, ei sunt cai de munca, dar linia lor genetica merge pana la marele meu cal negru, care mi-a fost dat în bătaie de joc şi spre umilinţa. Când m-am apropiat de calul decorat cu clopoţei şi mărgele, am ştiut că este un armăsar răutăcios. Atlanţii îşi cultivau navele în grădina dar eu l-am avut pe Shamiridin şi fiecare nerv şi muşchi ne erau conectate. Şi l-am călărit ca pe un cal de război, ca pe un vis rău, foarte rău. El îi punea jos pe duşmani şi eu îi terminam (îi omoram). Aşa a fost Shamiridin – amintiri despre o entitate nebună…

Deci am luat cu bucurie calul şi am tăiat capul celui care mi-l dăruise: „Să nu mai îndrăzneşti să-mi faci una ca asta din nou, dar mulţumesc”. L-am iubit mult, el va fi veşnic armăsarul meu cel puternic, care a întrecut tehnologia şi mă întreb şi astăzi unde ar putea fi. El se potrivea cu mine, se potrivea cu mine, da, era pe măsura mea.

Ei, asta a fost acum 35.000. Multe documente au fost distruse din cauza mea şi a războaielor mele, dar trebuie să înţelegeţi acele timpuri. Până la mine, a existat o serie de culturi foarte sofisticate pe Pământ. În multe părţi pe unde am trecut, era acea încrucişare de oameni şi Zei care mai trăiau încă printre ei, deci am măcelărit şi zei, am măcelărit oameni care trăiau de peste zece mii de ani. Am făcut-o. Ma întreb ades, ce ar spune poporul mamei mele despre fiul lor care tăia capete, în timp ce ei erau toţii foarte pasnici şi minunaţi şi probabil ca s-ar fi întrebat, de ce am făcut asta, gândindu-se dacă să mă mai considere neam cu ei sau nu…

Adunasem oameni din toate colţurile Pământului, din toate punctele cardinale, în armata mea. Eram două milioane de puternici. Iar oile blânde cu fete negre, gâştele gălăgioase, vitele cu coarne lungi şi toate celelalte,

nevestele şi copiii, mărşăluiau în inima armatei noastre şi niciodată nu li s-a întâmplat nimic, pentru că erau protejaţi şi iubiţi.

Am mărşăluit şi cucerit tot ce voi numiţi Europa, totul. Insulele Britaniei erau separate pe acele vremuri, ele erau ca o centura pe talia Europei. Am cucerit şi cizma ei, Italia, cum apare ea acum, am mărşăluit peste tot.

A fost uşor să ucid oameni. A fost uşor pentru ca ei erau duşmanii mei. A fost uşor să măcelăresc pe cei care divinizau Dumnezeul pe care eu îl uram. A fost foarte uşor. În 63 de ani, nu a mai fost nimeni ca mine, căci eu nu ştiam frica şi aveam o armată uriaşă, şi eram tânăr şi hotărât. Dar am fost ignorant şi asta a fost o binecuvântare. Dacă ştiam mai multe, poate ca nu aş fi făcut ceea ce am făcut. Dar atunci toată istoria nu ar mai fi fost la fel. Nici chiar cea pe care o ştiţi voi nu ar fi fost cum o ştiţi, iar Bazinul Mediteranean nu ar fi fost populat cum este astăzi.

BLESTEMUL CU MOARTEA VEŞNICĂ

Am ajuns la un regat, departe, în est. Acolo trăiau oameni foarte ciudaţi şi regatul era ciudat. Pereţii erau din marmura alba lustruită de nu te puteai uita la ei în plina zi, erau orbitori. Pe ei se căţărau nişte flori albastre. Nu erau sate în jurul acestei împăraţii. Tot regatul era cuprins între zidurile albe şi asta era ciudat. Când am privit pentru prima dată pereţii, m-am cutremurat, căci nu văzusem niciodată ceva asemănător. Oamenii mei începuseră să poarte amulete în jurul gâtului, care le erau dăruite de femeile lor, pentru că era o atmosferă foarte ciudata în acel regat.

Mi-am retras armata şi ne-am dus pe un platou la ceea ce s-ar numi est – în ceea ce voi numiţi distanta 5 mile la număr – către est, pentru ca eu spatele la soarele de dimineaţă şi la sclipirea zidurilor era uşor de observat activitatea din regat. Dacă am fi fost spre vest, am fi fost orbiţi de strălucire. Am observat acest duşman timp de doi

ani.

După doi ani de contemplare, a venit la mine un sol, care mi-a spus: „Mărite Ram, am vesti despre fratele tău care a fost răpit de satrap şi pierdut. Este dincolo de porţile picului interzis. L-am văzut. Este acolo”.

Mult iubitul meu frate – fratele meu – luat de un satrap, a fost abuzat de satrapul căruia nu-i plăceau femeile şi se folosea de copii de gen bărbătesc. Când a auzit ca acel copil era fratele marelui Ram, răzbunarea lui pe copil a fost mai cumplita decât vă puteţi imagina în cele mai negre fantezii. A pătruns ceea ce se cheamă regiunea anala a copilului şi i-a sfâşiat măruntaiele încât copilul nu putea să mai meargă căci organele vitale ieşeau afara pentru ca muşchii sfâşiaţi nu le mai puteau ţine, şi ceea ce ar fi trebuit să devină un om măreţ, era acum lipsit de dorinţa de a mai trăi. Când mergea se apleca şi îşi susţinea organele cu mana, iar când se culca, se culca în apa caldă. Copilul era în agonie. Aceasta entitate, satrapul, devenise atât de vicios cu copilul, încât a creat un falus de marmura mai gros decât braţul şi a abuzat copilul până la pragul morţii, pentru a-şi satisface perversitatea. Copilul zăcea suspinând şi întrebându-se de soarta, dorindu-şi moartea, căci nu se mai putea bucura de soarele dimineţii şi parfumul de lămâiţa pe înserat. Acest copil era fratele meu.

Şi vai, mesagerul a venit. Mi-a mai spus ca aceste entităţi erau numite rasa albastra. Nu erau născuţi cu piele albastra – aveau pielea alba din naştere – dar creaseră o cerneala din florile albastre ce creşteau pe ziduri şi se scufundau în aceasta cerneala, devenind permanent albaştri. Doar în frunte lăsau o pată alba. Preoţii aveau fixat acolo un cristal alb. Am fost înmărmurit: entităţi albastre. Este posibil ca marşul să ne fi dus pe tărâmuri unde rasa umană era mai presus decât cea a atlanţilor? Şi dacă ei erau cu adevărat albaştri, ce alte lucruri deosebite mai aveau? Care era însemnătatea pietrei de pe fruntea lor? Ma grăbeam să intru în oraş, pentru ca fratele meu era acolo şi eram tulburat de vise şi viziuni în legătură cu

el. Ura mea crescuse şi mai mare.

Mesagerul veni din nou: „Vai, maestre, regele este o entitate foarte puternica şi care vorbeşte cu limba ce controlează (cuvântul lui cere supunere). El, aşa cum era întru adevăr, nu îngăduie amestecul femeilor cu bărbaţii din oraş, care sunt în serviciul marilor preoţi şi care sunt şi ele albastre”.

Cum era populat oraşul? Prin violarea femeilor. Femeilor li se luase sufletul. Ele nu aveau suflet. Ca şi lemurienii. Ele erau ţinute separat şi la ceremonia echinoxului toţi bărbaţii le aveau, oricum ar fi dorit ei, iar cele care rămâneau însărcinate erau duse în templu.

Mesagerul mi-a mai spus: „Master, în cetate nu se găseşte niciun fel de arma, niciuna”. Am asediat şi am intrat în oraş. Ceea ce s-ar numi flancul de vest, a fost trimis pe înălţimile oraşului, iar ceea ce s-ar numi pedestrime venea dinspre platou. Dimineaţa devreme, locuitorii oraşului nu puteau vedea ce venea dinspre răsărit, şi atenţia le-ar fi fost atrasă de ceea ce venea dinspre vest. Asediasem oraşul şi pedestrimea aproape ca ajunsese la ziduri, când tunetul celor din vest intra în oraş şi atrase atenţia populaţiei, care se îngrozi de călăreţi. Am escaladat zidurile. Oamenii mei au început să taie şi să se bată cu oamenii neînarmaţi şi măcelul inocenţilor începu, capetele oamenilor albaştri cădeau, sângele lor gâlgâia, dar era roşu. Eu îmi căutam fratele în timp ce mirosul sângelui plutea în aer, gâştele ţipau iar copii alergau cu groaza. Oamenii mureau fără să scoată un cuvânt. Dar iată că am găsit satrapul şi pe fratele meu. L-am ridicat pe fratele meu, care nu mai putea merge şi l-am pus în braţele unui mare centurion (soldat), care calarea alături de mine. Pe satrap l-am măcelărit. Atunci am auzit strigate şi iată, marele preot înainta prin mulţime. Era albastru lucitor şi pe frunte avea o piatră mare alba. Era impunător şi măcelul s-a oprit. A început să vorbească în liniştea ce se lăsase: „Eu sunt vocea lui Bezhack Badu. Sunt oracolul cerului. Pe voi care aţi invadat acest oraş, arunc un blestem, pentru că aţi măcelărit nevinovaţi. Veţi muri şi

moartea voastră va fi veşnică, nu vă veţi mai trezi niciodată din nou”.

Soldaţii mei erau înlemniţi. În frenezia bătăliei, aţi măcelărit. Când oracolul a înaintat şi şi-a spus blestemul, că veţi dormi fără să vă mai treziţi vreodată, o groază v-a cuprins, o frică îngrozitoare era în privirile voastre. Aveaţi sânge pe mâini şi măcelăriseţi poporul albastru. Aţi spus: „Înţeleptule, noi vrem să ne trezim din nou. Cum putem plăti ceea ce am făcut?”

Oracolul a răspuns: „Este doar o singură cale”. Şi oracolul se mişca, iar o caverna în pământ se deschide şi femei ies de acolo. Înaintează şi sunt albastre. Sunt drapate în ghirlande de flori, în par şi în jurul trupului, între picioare. Femeile merg ca în transa, înaintează şi stau drepte în lumina dimineţii. Şi ce frumoase sunt ele, parul acaju cu reflexe luminoase atinge pământul în spatele lor.

Oracolul spune: „Singura cale este că trebuie să luaţi virginitatea acestor femei şi să plantaţi sămânţa voastră adânc în uterul lor, şi prin sămânţa voastră, voi veţi trai din nou”.

Noi aveam o lege, se numea Legea lui Ram. Noi porniserăm să distrugem tirania – fără să realizez ca şi eu eram un tiran – dar nu vom atinge carne curata şi nici aur sau plumb nu vom lua sau în aşternuturi să ne ascundem, voiam să nimicim tirania şi să dăm înapoi poporului ceea ce era al lui. De aceea mărşăluiam, să eliberăm popoare, nu? Şi legea spunea ca dacă vreodată una din entităţile din armata mea făcea aşa ceva, eu urmam să-i tai capul şi să-i azvârl trupul în mare.

Deci ce era de făcut? Acest oracol puternic, care putea conduce un regat fără violenta – cu excepţia femeilor, care erau ţinute doar pentru reproducere, şi asta se întâmplă din ignoranta oracolului – în teroarea puterii acestei entităţi, ce puteai face: să te culci cu femeile şi să le molestezi într-un loc sfânt sau să te supui Legii lui Ram?

Oamenii aceştia ciudaţi şi albaştri, cu zidurile lor

albe şi florile lor albastre, cu pietrele de pe frunţile lor, fără săbii şi murind fără un suspin, te scoteau din minţi. Iar voi, cu mâinile pătate de sânge, salivând şi cu ochi sălbatici, v-aţi repezit peste aceste femei şi răsfăţul a devenit dorinţa voastră, iar războiul a fost uitat. V-aţi pierdut minţile în această oră, iar eu vă priveam.

Oracolul a învins, pentru ca a sedus aceasta armata cu puterea sugestiei şi frica. Iar răsfăţul şi pasiunea au devenit stăpânii voştri. Curând nu v-aţi mai mulţumit cu o singură femeie, aţi început să le râvniţi pe toate. Curând răsfăţul vostru s-a transformat în brutalitate şi aţi început să brutalizaţi femeile. Eraţi consumaţi de ceea ce făceaţi.

Centurionul meu a dus pe fratele meu la tabără, iar eu v-am părăsit. Pe spatele lui Shamiridin am călărit pana la un vârf de munte în vest, căci eram foarte tulburat de ceea ce făceaţi voi. Când m-am întors dimineaţa următoare, v-am găsit beţi. Am intrat în oraşul vostru şi am luat cu mine ceea ce se cheamă şi a fost intru adevăr, o legiune. Am intrat în oraş şi am pus mulţi dintre voi în lanţuri, apoi am tăiat tot restul de locuitori ai oraşului. Mai puţin femeile, pe care le-am luat în tabăra noastră. Am dat foc oraşului oamenilor albaştri. De femei îmi era foarte mila, pentru că erau ca mama mea. Erau forţate să facă ceea ce făcuseră, căci nu mai aveau mândrie. Ele nu cunoşteau valoarea vieţii sau ce însemna să trăieşti. Şi pana în ziua de azi, mai poarta în adâncul lor sentimentul „că nu au” valoare. Ele erau confuze în legătură cu bărbaţii: nu îi iubeau, dar nici nu puteau trai fără ei. Se considerau fără valoare şi niciodată nu se iubiseră pe sine. Vor rămâne veşnic albastre, pentru restul vieţilor lor, dar altfel (în engleza cuvântul „albastru” are şi sensul de tristeţe). Erau marcate. Niciodată nu au cantat dimineaţa, nu au îmbrăţişat o floare, niciodată nu au privit încântătoarea (luna) de noapte ca să-i afle frumuseţea.

Experienţa profunda din acea viaţă le-a marcat pentru tot restul vieţilor lor. Doar cu trei dintre ele s-a întâmplat altfel. Ele erau furioase. Urau să fie femei, dar pe bărbaţi îi urau şi mai mult. După plecarea din acest

plan, s-au întors ca bărbaţi, din dorinţa de a înţelege diferenţa. Şi de atunci ele au trăit în confuzie, căci puseseră suflet de femeie în corp de bărbat. Ele aveau mila pentru femei şi dispreţuiau bărbaţii. Pentru toate timpurile ce vor veni, au lansat confuzia bărbaţilor trăind în trup de femeie şi a sufletului de femeie trăind în trup de bărbat. Şi sunt confuze încă şi în această viaţă, încă mai cauta echilibru, răspuns şi capăt confuziei, armonie cu viaţa. Ele nu ştiu ce sunt şi se urăsc pe sine din cauza sentimentelor lor. Pentru toate celelalte vieţi vor fi deosebite de rest.

Ştiţi ce v-am făcut vouă care le-aţi molestat, pentru ca cineva v-a spus că ar fi singura cale ca să „puteţi trăi din nou”? Reacţia voastră a fost de frică, de profunda frica. Aţi făcut ceea ce aţi făcut pentru că eraţi înspăimântaţi de moarte şi nu înţelegeaţi, pentru ca de mana voastră un popor foarte puternic a murit fără o şoaptă măcar. Aţi devenit cumplit de înspăimântaţi. Aceasta „moarte” a însemnat doar sfârşitul tiraniei. Cum putea ea să însemne sfârşitul vostru, al salvatorilor? Dar acum, asta însemna.

RĂDĂCINILE IMPERIULUI PERSAN

Acest puternic oracol a declanşat o emoţie care vă va urma pentru tot restul vieţilor voastre, pentru ca tot ce aţi făcut după acea viaţă, a fost în serviciul unor entităţi divine, căci aveaţi nevoie ca cineva să vă spună că veţi trai mereu, veşnic, fără sfârşit, cu toate că acesta era oricum adevărul. Începând cu acea viaţă, tot ce aţi făcut a fost din frică. În toate vieţile care au urmat. Voi voiaţi să auziţi că sunteţi nepieritori, după cum aţi fost învăţaţi ca şi popor lemurian, pentru ca acum groaza va încleştă sufletul. Aţi abuzat inocenta ca să vă salvaţi.

Mentalitatea femeilor s-a dezvoltat din mentalitatea voastră, pentru ca sufletul a înregistrat ca eveniment salvarea voastră prin molestarea nevinovăţiei. Pentru toate vieţile ce vor urma, vă veţi teme de ele, pentru ca ele va amintesc de moarte. Dorinţa voastră de a impregna (lasă însărcinată) fiecare femeie va arde în coapsele voastre

pentru toate vieţile ce vor urma. Nevoia de a crea imortalitate pentru voi înşivă crează inabilitatea de a sta într-o singură căsătorie de Spirite şi suflete.

Iată ce aţi făcut: aţi creat începuturile Imperiului Persan din mentalitatea voastră şi din sămânţa voastră. Imperiul Persan a fost construit pe înrobirea femeii şi a copiilor spre exaltarea bărbaţilor, căci fiecare femeie pe care aţi avut-o de atunci, v-a uşurat vina, fiecare femeie pe care aţi putut s-o molestaţi şi s-o impregnaţi cu sămânţa voastră, era o promisiune de imortalitate. Şi aţi făcut totul din frică.

Sufletul nu a putut uita impactul emoţional din acea dimineaţă. Cum puteaţi atunci să le permiteţi lor să aibă un suflet? Cum aţi fi putut să le îngăduiţi lor să se exprime? Cum să le îngăduiţi să vă ia posibilitatea de a deveni nemuritori? Aţi aranjat jocul foarte bine. Le-aţi păstrat într-o închisoare spirituală. Le-aţi luat divinitatea şi aţi păstrat-o pentru voi înşivă. Şi pentru tot restul lor de vieţi aţi putut să le molestaţi, începând de când abia începeau să meargă, pentru plăcerea voastră, fără ca ele să aibă puterea de a vă opri. În leagănul Imperiului Persan s-a născut o entitate numita Abraham, care a creat poporul evreu şi Casa lui Israel. Ei sunt încă separaţi de femeile lor, chiar şi în aceste timpuri.

Cât priveşte ceea ce se cheamă, cum a fost întru adevăr, femei, ele nu au uitat niciodată, iar lupta lor de a deveni egale cu voi a creat un paradox, căci voi nu le mai iubiţi. Acum voi le dispreţuiţi, pentru ca la acest sfârşit de epoca măreaţă, ele vin egale. Şi pentru aceasta voi iubiţi pe cei la fel ca voi. Este o formă de a le refuza egalitatea şi de a le face să vadă aceasta. Ele înţeleg tot mai mult propria divinitate şi asta este ameninţător pentru voi. Nu mai sunt proprietatea voastră, nu le mai puteţi molesta după voie şi vă este frica de ele. Este timpul lor. Şi acest timp se numeşte seara. Ele au trecut prin atât de multe. Copii lor, dacă erau fetiţe, virgine, erau învăţate să fie plăcerea bărbaţilor, iar dacă tatăl nu le dorea, erau aruncate pe maldărele de gunoi din afara oraşului, de

îndată ce se năşteau. Aceasta este o poveste adevărată.

Deci unii dintre voi aţi început să iubiţi acelaşi sex din cauza vinovăţiei ce zace în sufletul vostru, vinovăţie creata din frica, şi sunteţi prizonierii ei. Unii dintre voi aveţi fantezii murdare despre femei în stare de vulgaritate (beţie sau droguri). Va amintesc de puterea ce aţi avut cândva şi nu o mai aveţi. Dar sunt şi unii dintre voi care aţi început să înţelegeţi, iar câţiva aţi început să iubiţi femeia ca pe un egal, căci Dumnezeu este în amândoi deopotrivă şi începeţi să vă împăcaţi, cum ar veni, cu ceea ce este în sufletul vostru.

După ce v-am adus înapoi în tabără, am tăiat capul câtorva. V-a fost vreodată frica sa nu vi se taie capul? Este un tremur înăuntrul vostru? Va îngheaţă sângele? Suna asta a teroare în sufletul vostru? Dacă da, atunci aţi fost printre cei la care v-am tăiat capul. Dar nu v-am tăiat capul la toţi, pentru ca unii dintre voi aţi adus femeile în tabără şi le-aţi îngrijit pentru tot restul zilelor.

Care este următorul cerc? (partea asta este extrasa din înregistrările făcute la un dialog cu Ramtha unde el cere celor prezenţi să se aşeze în cercuri, după cum îi cheamă el. Ex. copiii întâi femeile, bărbaţii). Sunt copiii. Ei sunt copiii femeilor albastre şi ale celor din marea armata a lui Ram, cel care conducea în bătălie. Ei sunt născuţi din confuzie şi pentru toate vieţile lor ei se vor naşte părinţi aspri, pentru ca ei nu au cunoscut iubirea. Femeile nu vor iubi – nu au capacitatea de a iubi – iar bărbaţii nu vor dori copii, pentru că le-ar aminti de moarte. Deci copiii din următorii 35.000 de ani nu vor fi iubiţi de părinţii lor. Este adevărat.

Curând, într-o dimineaţă, îmi priveam fratele ducându-se la apa, era îndoit de mijloc; priveam pietrele pe care calca, îl dezechilibrau şi se redresa cu mare greutate. I-a trebuit mult ca să ajungă la apa, unde s-a întins şi stătea liniştit. Îl priveam şi suspinam, căci uram omenirea. Uram soldaţii mei, care erau slabi, uram pe Dumnezeul Necunoscut, pentru jocul urat pe care-l juca. Îl priveam pe fratele meu zăcând în apa şi l-am văzut murind.

Apa s-a făcut roşie iar el a fost, vai, scăpat de agonie.

Oamenii albaştri – din copularea armatei mele – au dat naştere regatului din Persia, un mare regat care a rezistat pentru multe secole. A fost condus de satrapi şi negustori, iar femeile erau puse tot timpul pe blocurile de vânzare. Puteai vizita oraşele lor colorate, cu mătăsurile lor roşii şi mov la ferestre şi simţi mirosul de brânză şi vin, oţet şi usturoi, excremente de animale, urina şi levănţică, să vezi venirile şi plecările unui bazar cu făpturi dulci pe galantare. În timpul istoriei sale, cel mai populat loc în bazar a fost întotdeauna locul unde se vindeau femeile.

Fetiţe de numai trei ani, pictate cu hena pe piept şi locurile lor private, cu cercei lungi de aur şi bijuterii, goale, erau suite pe blocuri de piatra, lovite şi îmbrâncite, examinate de câte unul dornic să le cumpere pentru a le dărui vreunui prieten, ori să le păstreze pentru el şi întotdeauna a fost un copil, o virgina. Delectarea de a le avea, putea fi repede, minunata şi inspiratoare. Sau puteai vedea, ceea ce se chema femei, care trecuseră de 13 ani şi care nu mai erau dorite, să le vezi cu parul din părţile private smuls, ca să pară mai tinere, cu sfârcurile pictate cu hena şi examinate ca vitele. Niciodată nu a fost un bărbat pe blocurile de vânzare.

Cei care erau în serviciul satrapilor, erau toţi bărbaţi castraţi – se numeau eunuci – ca să păzească hoardele de femei şi să se poată avea încredere în ei. Ei se vor naşte cu inabilitatea de a se exprima sexual, pentru tot restul vieţilor lor.

În marele oraş din acest imperiu, numit Babilonia, a venit o mare entitate numita Abraham. El a fost cel ales de Dumnezeul Jehova să creeze Casa lui Israel şi să ducă război pe pământurile promise. Deşi era considerat divin, el tot se culca cu alte femei şi avea copii cu sclave. Abraham, patriarhul Israelului, a fost tatăl lui Ishmael, care este considerat a fi părintele poporului arab din desert. Mama lui Ishmael, Hagar, a fost o tânără egipteană, sclava sotiei lui Abraham, Sarah. El a folosit aceasta tânără ca şi concubina. lshmael nu a fost inclus în

binecuvântarea şi moştenirea lui Abraham – ca urmaş – şi nici în moştenirea Pământului Sfânt. În acel loc femeile erau tot sclave.

Dar în acest oraş a fost un loc particular care nu a fost ars. În bazar era un un cerc de piatra arsa – pietre albe de granit – care erau puse într-un mare cerc, de înălţimea a doi oameni pusi unul peste altul, iar deasupra era acoperit cu un acoperiş plan de granit, pe care puteai merge. Nu a fost distrus. Pe acest acoperiş erau desenate semne ale unei civilizaţii vechi – hieroglife. Acesta a fost un loc de aterizare a marilor nave, era o platforma şi prima nava care a aterizat aici a fost nava cea mare. Laturile navei se întindeau mult în afara oraşului.

M-am întors şi am privit priveliştea. Era extraordinară. Am luat cu mine pe marele centurion, căci era nobil şi loial, ne-am întors şi am aflat despre ce era vorba. Nava venea de dincolo de Steaua de Nord, ca să viziteze pe atlanţii rămaşi în viaţă după marele potop. Cei care au coborât de pe nava, erau îmbrăcaţi în ceva fără seamăn, care nu era lana, de culoare albastra. Veniseră să aducă învăţături de înţelepciune oracolului, care să fie transmise mai departe din preot în preot. Iar învăţătură, care de fapt era foarte simpla, a fost aceasta: Să rămână în acest loc, să se înmulţească, să devină deschişi şi clari, să uite trecutul, iar cât timp ei vor rămâne deschişi şi clari, cei de dincolo de Steaua de Nord vor menţine relaţii cu ei. Apoi, timp de ceea ce voi numiţi două decade, nava nu a mai venit şi curând superstiţii au început să se extindă printre oameni, şi o entitate care dorea puterea, începu să spună oamenilor, ca el era în comunicare cu marea nava şi ca el ar putea fi intermediarul dintre ei şi nava. Aceasta a adus pace oamenilor. Aceasta îi satisfăcea, dar oracolul a început să-i controleze, căci orice spunea, ei credeau. Deci foarte curând, în oracol a venit un necromancier, numit putere. Prin lăcomia lui el a înlăturat pericolul reprezentat de femei şi le-a făcut servante. El a spus oamenilor ca mesajul de la nava este ca femeile să fie în serviciul oracolului şi să uite că au aparţinut unui singur bărbat, de

acum trebuiau să fie în serviciul tuturor bărbaţilor, căci ei erau divini. Odată ce ameninţarea reprezentată de femei a fost înlăturată, el a putut conduce cu uşurinţă pe bărbaţi. Aşa s-a născut religia. Dogma a fost creată şi trecută din oracol în oracol. Generaţii de oameni au trăit aici şi curând divinitatea din toţi a fost îndepărtată. Se născuse religia. Acesta a fost începutul.

Centurionul, iubitul meu prieten, care a fost atât de îndrăgostit de oamenii de dincolo de Steaua de Nord, în cea de a treia existenta, după cea în care a fost cu mine, a locuit pe tărâmurile rămase din partea de nord a Atlantidei şi acolo a avut o întâlnire cu nava cea mare. Oamenii lui au construit o platforma în onoarea ei, de piatra, doar că era piatra cenuşie, nava sa vina şi să-şi odihnească burta pe piatra tare. Şi au aşteptat venirea ei şi ea a venit, iar oamenii de dincolo de Steaua de Nord i-au învăţat multe lucruri. Dar ei au început să divinizeze nava şi entităţile de pe ea, aşa ca nava nu s-a mai întors niciodată. Ei au aşteptat „o viaţă” întoarcerea navei, dar ea nu a mai venit.

Cunoaşteţi numele Stonehenge? Ei au construit Stonehenge, care după moartea lor a devenit locul unde erau sacrificate femei virgine pentru zei. Lecţia pe care trebuiau s-o înveţe era ca ceea ce începi să idolatrizezi, îţi este luat întotdeauna.

Mai târziu vor căuta divinitatea, apartenenta, calea către ceea ce Ramtha făcuse. Unde se dusese el?

El a făcut parte dintre Cei Treisprezece, care au creat personalitatea entităţii numite Iisus. Iar el, fratele meu şi câţiva dintre voi, aţi făcut parte dintre cei care au schimbat istoria. Voi aţi ascultat un mare maestru care venise să îndepărteze dogma şi credinţele elenistice şi credinţa morţii din acest plan. Aţi stat în audienta unui magnific învăţător, care devenise Domnul Dumnezeu al fiinţei sale şi apoi a devenit Crist înălţat şi aţi învăţat să faceţi miracole, dar aţi pierdut aceasta ştiinţă foarte repede, pentru că aţi început să idolatrizaţi învăţătorul, în loc să vă divinizaţi pe voi înşivă. Şi aţi pierdut din nou calea spre imortalitate.

Urmaşii voştri se vor aşeza pe pământul numit Cathay iar voi v-aţi întors din nou şi din nou şi în timp, aţi creat o cultură splendida, iar din acea cultura s-a ridicat un minunat învăţător. El a fost născut să fie rege. Voi sunteţi aceia care l-aţi creat şi l-aţi făcut să treacă peste zid, către o lume de realităţi. Numele lui? Buddha Amin. Iar voi aţi fost pe insula cu el şi aţi fost martori la cea de-a doua ascensiune (fuseseră martori la ascensiunea lui Ramtha întâi). Aţi fost printre cei 5.000 de oameni care au fost chemaţi să fie martori şi să înveţe. Şi încă nu puteţi face ce a făcut el. Tot nu puteţi face. De ce? Este atât de uşor.

Din ceea ce se numeşte puterea intelectuala a seminţei voastre a venit Philip, din el Alexandru. Din seminţele voastre, cei care sunteţi aici, din ceea ce s-a întâmplat în oraşul cu oameni albaştri, mult timp în urmă, a apărut Romulus, care va deveni tatăl unui magnific imperiu. Iar de acolo vor veni seminţele cezarilor. Toţi cezarii au venit din grupul care sta aici. Iar formularea personalităţilor vine de la întâmplarea din acel oraş. Din sămânţa voastră a venit ceea ce s-a chemat Casa lui Israel şi împrăştierea lor în jurul lumii, pentru ca ei au fost cândva romani şi din sămânţa voastră au venit cei care i-au ars în cuptoare. Voi, din sămânţa voastră aţi creat conştiinţa care afectează acest plan încă şi acum. Voi sunteţi responsabili pentru atrocităţile întâmplate femeilor. Voi sunteţi responsabili pentru căderea omului. Voi sunteţi responsabili pentru Cristii de pe acest plan, pentru noile naţiuni, pentru război. Voi aţi creat totul.

Şi aceasta, iubitele mele entităţi, este saga care în parte este înregistrata de poporul hindus.

TRAGEDIA ÎNROBIRII FEMEII

Bărbatul, în drama şi visul lui, a venit de la o minte virgina, în adâncurile decadentei, pentru mai multe motive. Mersul în jos al divinităţii bărbatului a început când bărbatul a proclamat femeia fără suflet. Ştiţi, asta a

fost făcută în numele lui Dumnezeu. Motivul a fost acesta: Când Dumnezeu, sufletul, este luat din tine, nu mai ai putere. Eşti nu-lucru (nimic), nu-persoana (nimeni). Eşti mai puţin decât animalele din stradă. Ce se întâmplă cu entităţile deştepte care au determinat aceasta? Ele te pot folosi la dorinţa lor, privilegiul lor, te fac sclavul lor.

Cândva femeile au avut statura egală cu bărbaţii. Dar gândiţi-vă, Dumnezeu a fost numit întotdeauna bărbat! Aţi auzit vreodată ca o femeie să devină Crist? Nu, dar nu pentru că nu ar fi, ştiţi ca şi până în zilele voastre mai sunt femei care trebuie să-şi acopere fata, ca să nu tenteze inima unui bărbat onest. Ele nu au voie să stea în acelaşi loc în biserici, cu bărbaţii. Vedeţi acum cam la ce scara s-a ajuns cu aceasta.

Bărbatul şi femeia obişnuiau să împartă putere egala. Când un rege şi o regina erau la tron, aveau încredere unul în altul, împărţeau aceeaşi înţelepciune, schimbau păreri, puncte de vedere, erau egali. Şi nu putea nimeni să desfacă legătura lor. Dar un profet foarte puternic, care a decis că vrea să conducă poporul, în numele lui Dumnezeu, a adus învăţătura ca femeia trebuia să fie subordonata bărbatului, că nu are suflet şi de aceea, dacă omenirea nu se supune, Dumnezeu va pedepsi acest popor. În numele lui Dumnezeu, femeile au coborât de pe piedestalul egalităţii şi au devenit animale hăituite. Chiar şi în cele mai sfinte învăţături ale voastre (biblia), dacă vă uitaţi cu atenţie, se vorbeşte despre bărbaţi divini, posedând multe neveste, alungându-le, culcându-se cu altele, creând fii şi această carte este sfântă!?

Au fost multe speculaţii asupra celui mai devastator lucru ce s-a întâmplat umanităţii. Voi citiţi istoria şi va cutremuraţi ca o entitate a omorât, a masacrat un număr imens de oameni (Hitler), dar în istorie au fost asedii care au omorât mult mai mulţi oameni decât puteţi să credeţi, şi dacă le adunaţi pe toate la un loc, tot n-ar fi grozăvie mai mare decât ceea ce se cheamă căderea femeii.

Am să vă spun de ce: femeile au devenit ornamente producătoare de plăceri. Erau păstrate în haremuri ca

turmele de vite, erau vândute în pieţe, sub acoperişuri de mătase galbene ca lămâia şi portocalii, iar în timp ce ele erau pe blocurile de pietre, în jur plutea miros de usturoi, de brânză veche, excremente, urina de camila şi vin acrit. Şi toate aceste mirosuri v-au pătruns şi v-au impregnat, în timp ce eraţi dezbrăcate şi puse la vânzare, în timp ce stăteaţi pictate cu khol şi hena şi aşteptaţi să vă cumpere cineva. S-a întâmplat tot timpul.

Femeile care rămâneau însărcinate nu doreau să aibă fete. Ele ar fi căpătat o viaţă mult mai buna dacă năşteau fii. Doreau să nască băieţi. Ele au hrănit maşinile de război. De multe ori, o fetiţă care nu avea nici 13 ani aducea pe lume un copil, ascunsa în durerea ei şi spre disperarea ei constata că fusese „blestemata" cu o fetiţă, şi ca să supravieţuiască, de frica că va fi pedepsita, arunca pe data fetiţa pe maldărul de gunoi din afara oraşului unde hienele veneau şi sfâşiau copilul. Ce nemiloasa moarte.

Amintiţi-vă ca fiecare emoţie este înregistrata în suflet. Ele se simt în suflet. Cele care erau lăsate în viaţă şi pregătite pentru vânzare, la vârsta de trei ani erau străpunse cu un falus de marmura şi pregătite pentru satrapii care le vor cumpăra şi chinui tot restul zilelor lor. Aceasta se numeşte durere de identitate sexuală.

Şi mai târziu, ele însele, devenind mature, îşi strângeau sânii ca să rămână mici şi-şi smulgeau perii, ca să arate a fetiţe, căci peste 13 ani erau considerate bătrâne. Toţi voiau în haremuri fetiţe mici, ca să poată face tot ce doreau cu ele, pentru că nu se puteau opune. Cât de diferiţi sunteţi voi în aceste zile, voi care acceptaţi multe lucruri?

Deci femeia nu trebuia să fie educata. Îi erau interzise cunoştinţe despre stele, matematici, fizica, să fie ceea ce se cheamă filosof, să înveţe (să predea), să citească, să fie un scrib. Îi era îngăduit numai să fie hetera. Ştiţi ce este o hetera? O prostituată, dar una care era antrenata în arta de a produce plăcere, ştiţi ca atunci când eşti învăţat să faci asta pasiunea moare împreună cu sufletul?

Bărbaţii, pe de altă parte, erau cei care aveau suflet. Ei erau lotul ales. Ei erau fii lui Dumnezeu, oricare era el. Iar datoria lor era să fie maşini de război. Ei nu puteau suspina căci ar fi fost asemuiţi cu femeile. Deci ei nu puteau plânge, nu puteau fi blânzi, tandri. Şi ştiţi care era cea mai „oribila" condamnare? Să fii numit femeie. Ei trebuiau să fie aspri şi bădărani. Ei trebuiau să fie tot ce era indicativ pentru o fiinţă numita bărbat.

O, ei erau născuţi să se lupte între ei. Când mergeau într-o bătălie, îşi suprimau într-atât frica, groaza, căci nu puteau să o arate, nu aveau voie să suspine, încât luptau ca nişte câini turbaţi, şi fiecare cap ce zbura, însemna ca al lor este încă la loc. Deci ei luptau cu mare zel şi toate acestea s-au înregistrat în suflet.

Iar când se întorceau de la război, ştiţi care era răsplata? Femei, copii şi băieţi. Trebuiau să fie în stare să-şi anuleze toată frica şi frustrarea prin explozie sexuală, de aici au venit marile violuri. Deci nu era mare lucru ca o femeie să fie nebunia unei legiuni, căci durerea este şi ea instrument în împlinirea sexuală.

Femeile şi-au pierdut sufletul geamăn (cealaltă jumătate de suflet) în timpul acestei căderi, pentru că nu le era permis să simtă, deci au fost deconectate de jumătăţile lor, prin dogma, în virtutea credinţei. Şi aşa, în marea de beţie a umanităţii, femei şi bărbaţi, au fost deconectaţi de realitate.

Durerea a devenit de nesuportat, pentru că nu era sufletul geamăn, balanţa, aspectul masculin al fiinţei lor, care să balanseze cunoaşterea. Înţelegeţi? Ele erau singure şi nu puteau înţelege. Bărbaţii erau izolaţi de femeile lor, ei nu le puteau înţelege la nivel de suflet, pentru ca nu trebuiau să le considere egale. Dacă în acele timpuri spuneai ca aceasta femeie sau acest bărbat este sufletul tău geamăn, puteai fi executat. Vreţi să verificaţi? Mergeţi în bibliotecile voastre şi săpaţi adânc în istorie şi chiar şi în unele practici din zilele voastre. Ştiţi, voi încă va mai străduiţi să fiţi egale cu bărbaţii voştri, în ceea ce se cheamă sofisticata voastră societate. Ce se întâmplă? Cât

de ignorante sunteţi? Nu vă simţiţi bine. Ar trebui. Adevărul doare. Vă iubesc foarte mult.

Următoarea etapa în evoluţie a fost ca femeia se va încrucişa şi va alege un trup de bărbat pentru următoarea reîncarnare. Bărbatul, gândind că mai bine ar fi femeie, care să fie îngrijita, răsfăţată, parfumata cu uleiuri, mirt, mosc, mătăsuri, bijuterii, a simţit că este mai uşor să vină înapoi în trup de femeie. Aşa puteau să suspine, nu mai trebuiau să se ducă în batalii. Deci şi ei s-au încrucişat.

Înţelegeţi ce se întâmplă acum? Este un adevăr în evoluţia voastră. Aţi făcut asta.

Acum ce se întâmplă? Când o femeie, energie negativă, intra într-un organism masculin cu energie pozitivă, şi dacă ceacrele răspund, ele trebuie să răspundă cu lungime egala (de unda) la energie egala (să rezoneze), avem ceea ce se cheamă un hibrid. Avem ceea ce se cheamă „confuzie”. Avem o femeie „molestata” la vârsta de trei ani care este de fapt un bărbat şi este molestat de un bărbat. Nimic nu mai lucrează cum trebuie. Avem o femeie care la vârsta de 12 ani pleacă în bătălie învârtind o sabie şi nimic nu se întâmplă ca lumea. Ştiţi de ce? Fetiţa de acum este posedata de energie masculina, evoluează ca hibrid, care arata a femeie, dar înăuntru este bărbat. Corpul este de femeie, fără dubii, dar ea este şi bărbat.

Încrucişaţii (homosexualii) sunt hibrizi. Ei iubesc pe cei de acelaşi fel (sex). Ei nu produc nimic. Acum, amintiţi-vă că v-am spus ca sufletele gemene sunt unul pozitiv şi unul negativ. Când ele vin împreună, pozitiv şi negativ, ele se atrag, formează un câmp magnetic şi în interiorul întregului, al sferei, apare ceea ce este Existenta. Deci în centru nu mai este pozitiv sau negativ, doar este. Când ai negativ cu negativ, se resping, se resping. Ceea ce este celular, tridimensional, nu poate evolua într-un proces de respingere, cum adică, să fugă de sine însuşi? Aceştia sunt hibrizii voştri.

Dar ce se întâmplă sufletelor gemene cu hibrizii? Căci ele nu se încrucişează împreună. Unul o face, iar celălalt nu, unul câştiga forţa, iar celălalt pierde. Şi ei nu

mai au nicio legătură, nimic care să-i mai atragă unul spre celălalt. Deci ce face sufletul geamăn al unui homosexual? Se depărtează. Nu numai că nu mai au o bună comunicare, dar se şi depărtează, în loc să fie atraşi în mod armonios.

Ce ar fi fost dacă acel preot din oracol n-ar fi spus ce a spus? Nu ar fi existat homosexuali şi cum ar fi arătat lumea voastră? Nu ar mai fi fost decadenta.

Ştiţi, aveţi fraţi care trăiesc departe, foarte departe, în alt loc. Şi ei au o foarte mare inteligenta. Sunt virtuoşi, ei nu-şi molestează copii. Asta e o practica comuna în societatea voastră, nu?

Femeile voastre încă nu sunt egale cu voi, iar voi cădeţi din gratii. Va molestaţi copiii. Vă uitaţi la lucruri (filme, reviste) ce conţin degradarea inocentei. Ascultaţi muzica care este inspirata de actul acela, şi spuneţi ca nu ascultaţi cuvintele. Le auziţi pe toate. Sufletul înregistrează totul.

Ştiţi de ce fanteziile voastre sunt atât de decadente? La început copularea era epicul unei pasiuni, căci emiterea spermei şi contracţia muşchilor uterului nu sunt pasiunea însăşi. A fost creaţia, puterea creativa. Se numeşte element creator. Este Existenta, care este marele gând contemplând, iar pasiunea era lumina.

Ştiţi ca sufletul determina copularea? Voi o numiţi sex. Cuvântul este urat. Ştiaţi că este urat? A căzut din gratii. Ştiţi de ce nu puteţi avea erecţie fără să vă gândiţi ca molestaţi un copil sau ca violaţi un bărbat în rect? Pentru că aţi făcut de toate şi pentru ca în fiecare moment în care vă bucuraţi de violenta în relaţiile sexuale, este ca şi cum aţi apăsa un buton pentru a crea sex. Este adevărat. Va risipiţi sămânţă şi fiecare spune că este normal, natural. Sigur că da. Este la fel de natural ca şi a muri, pentru ca de câte ori o faceţi, va cheltuiţi o parte din viaţă. Cu cine vă culcaţi? Cu cine faceţi dragoste? Nu este iubitul vostru, este altcineva sau altceva. Cu câte persoane vă culcaţi? Două, nu una. În patul vostru sunteţi patru, nu doi – vă amintiţi de sufletele gemene? (adevăratele jumătăţi de

suflet sunt conectate subconştient şi împart înţelepciunea experienţelor vieţilor lor. Când ştii ceva şi nu ştii de unde, nu este din alte vieţi ci de la cealaltă jumătate. Tot ce trăim noi ca şi experienţa este simţit de cealaltă jumătate şi invers. Dacă uneori avem o tristeţe sau o mare bucurie neexplicabila, este pentru ca cealaltă „Jumătate de suflet" trăieşte asta şi ni se transmite nouă. Ramtha spune ca atunci când ne visam pe noi înşine de fapt visam pe celălalt. Întotdeauna cealaltă jumătate de suflet este de sex opus). Voi aţi superficializat femeia. Voi râdeţi de ele, gândiţi despre ele ca şi cum nu ar avea virtute. Va place să priviţi trupurile lor goale, părţile lor intime expuse. Nu este sex ceea ce simţiţi, este sentiment de superioritate şi credeţi că este natural. Aceasta înseamnă decadenta, ştiţi? V-aţi imagiat vreodată propria mama în aceste posturi, în acele reviste?

Cuibul vostru a fost virtutea uterului. Ce este urat în asta? Este minunat. Şi penisurile voastre, voi le purtaţi ca pe nişte embleme. Penisul este extensia trupului care plasează sămânţă în ou, pentru ca voi să puteţi fi aici, în acest moment. Pentru aceasta a fost creat de către divinii Dumnezei, care l-au văzut ca pe un lucru sfânt, creator. Şi în pieţele voastre sunt locuri unde se vând imitaţii ale lui. Voi aveţi fantezii despre ele, le comparaţi, credeţi ca aceasta determina bărbăţia. Ştiţi de unde vine asta? Vine de la voi, cei de acum mulţi, mulţi ani în urmă. Oh, au fost multe vieţi şi scena s-a schimbat de multe ori, timpul s-a schimbat, tehnologia s-a schimbat, dar voi sunteţi tot voi – trupuri noi, dar aceiaşi voi – pentru ca nu aţi încetat să apăsaţi butonul în sufletul vostru, acel buton care va aduce înapoi la acel timp.

Voi sunteţi supresori ai copiilor, le dispreţuiţi inocenta, libertatea. Ei sunt Dumnezei care vin să-şi îndeplinească destinul. Îi urâţi pentru virtuţile lor, şi asta se vede. Aceasta este decadenta. Când apare decadenta, acesta este un semn de prăbuşire interioară. Este prăbuşirea a ceea ce se cheamă sufletul divin. Opreşte creierul să mai funcţioneze.

Voi sunteţi sub nivelul punctului de supravieţuire. Sunteţi mai jos. Voi mai bine cheltuiţi aurul vostru pe ceea ce se cheamă „un cântec a cărui tema” este o diversiune a voastră, a celeilalte jumătăţi, a copiilor voştri, în loc să cumpăraţi mâncare şi s-o depozitaţi pentru iarna care vine mai repede şi va fi mai lungă. Voi cheltuiţi banii ca să vedeţi ceea ce se cheamă un film care cuprinde decadenta şi care este numit „opera de arta”. Care va face să suspinaţi o mie de ani. Dar sunteţi sub limita supravieţuirii pentru că sunteţi virtute morala destrămată. Acesta este un mare adevăr.

Decadenta: dacă femeile nu ar fi fost scoase din egalitate, nimic din tot ce v-am spus nu ar fi existat, iar superconştiinţa, împărăţia cerului, ar fi fost de mult timp stabilita pe acest plan. Aţi fi avut un creier care funcţiona în totalitate în loc de 10%. Nu aţi fi cunoscut bătrâneţea. Nu aţi fi fost stresaţi de viaţă. Aţi fi fost fără timp, ştiaţi asta? Entităţi ca acestea au trăit milioane de ani în acelaşi trup. Când aţi început să cadeţi, aţi creat un dezechilibru. În acest dezechilibru, aţi creat polarizări verticale şi orizontale. Şi asta înseamnă un colaps al conştiinţei sociale, în care va destrămaţi. Când va veni iarna, veţi cădea ca muştele, vă asigur. Natura se descotoroseşte de decadenta. Asta este pentru ca merge împotriva continuităţii, a virtuţii şi a purităţii vieţii. Este un război împotriva vieţii. Şi vă asigur ca elementul natural al Sinelui va învinge întotdeauna. Asta este legea.

Aţi oprit vreodată risipirea seminţei voastre, s-o păstraţi, s-o lăsaţi doar să fie şi să ascultaţi ce va vorbeşte? Aţi avut vreodată expresie sexuală, numita pasiune, în chiar acel moment? Foarte puţini. Dacă aţi fost câţiva, pentru ca la voi totul este forţat. Şi voi trebuie să aveţi fantezii ca să se întâmple.

Femeile sunt înclinate să nu aibă orgasm – voi accentuaţi mult pe asta – pentru ca sufletul lor este marcat de asociaţia cu violenta. Pentru ele actul sexual a fost supravieţuire, nu plăcere şi de aceea ele nu simt. Iar voi, bărbaţii, de ce vă simţiţi atât de sexuali? Fiindcă v-aţi

gândit la asta. Şi cu cât sunteţi mai violenţi cu atât vă simţiţi mai bine. Şi va miraţi ca nimic în adâncul vostru nu răspunde. Este pentru ca reînviaţi un dezechilibru primar. Este adevărat şi voi ştiţi asta.

Acum, ce se întâmplă cu jumătatea voastră, voi cei care fantazaţi, care va risipiţi sămânţa, voi care molestaţi copii, care sunteţi dispreţuitori ai exprimării sexuale? Ce se întâmplă cu sufletele jumătăţi ale voastre? Ele primesc înţelepciunea a ceea ce faceţi voi şi se îndepărtează de voi. Învaţă ce faceţi voi, devin iluminaţi prin ceea ce faceţi voi. Ele primesc adevărul cuprins de ceea ce faceţi voi şi aceasta le atrage departe de voi. Cu cât sunteţi mai prăbuşiţi în interior, cu atât mai departe este jumătatea voastră de suflet. Dacă sunteţi sub nivelul de supravieţuire, atunci sunteţi şi sub nivelul de înţelegere. Pricepeţi?

Deci să luăm un homosexual care înţelege adevărul în întregime, înţelege care a fost decizia lui şi că a fost decizia lui. Este reversibil? Nu se poate schimba niciodată, aşa că trebuie să continue. Dar cum poate totuşi un homosexual să se întoarcă la Dumnezeul lui? Cei care se întorc acasă, sunt iertaţi. Dar jumătăţile lor? Ei căpătă experienţa. Ei sunt simpli. Ei înţeleg. Ei nu ştiu de ce înţeleg, dar înţeleg şi îngăduie şi merg mai departe. Voi spuneţi: ce trist, ei nu se vor întâlni niciodată. Ei bine, vine un ceas când întreaga individualitate se va reîntoarce la marea Sursa din care a venit şi va fi unire a Spiritului şi a sufletului, îmbogăţite cu valorile, armonia şi înţelepciunea vieţii. Şi nu exista mai importanta jumătate decât viaţa însăşi. Niciuna.

Războiul naturii cu voi vă cuprinde mulţi parametri, nu va fi numai cu homosexualii dar şi cu cei care trăiţi în decadenta. Dar nu este nimic rău în asta, totul este în regulă, căci acesta este destinul vostru. Doar că trebuie să fiţi conştienţi că nu sunteţi în armonie cu cursul natural al vieţii şi naturii, pentru ca cei care sunt împotriva naturii vor pieri de pe acest plan în număr foarte mare şi felul lor va dispare, se va şterge. Ce va rămâne? Cel simplu,

răbdător, umil şi blând, care trăieşte în rezonanta cu natura, cu pământul.

Jesua ben Joseph, cel care se numeşte Buddha Amin şi Ra-ta-Bin, au fost mari Cristi. Ei au spus: „Atenţie, în zilele ce vor veni, cei umili, simpli, răbdători şi blânzi vor moşteni pământul”. Aţi înţeles vreodată ce înseamnă asta? Entităţi cu minţi simple. Voi credeţi ca a avea o minte simpla înseamnă să fii prost. Ştiţi ca geniile se nasc din pura simplitate? Simplu. Oamenii simpli sunt aliniaţi şi asta înseamnă minţi deschise. Ei sunt simpli. Ei se vor duce mai degrabă într-o pădure să privească natura şi răsăritul soarelui şi vor dansa ca nişte zane sub stelele nopţii, decât să meargă într-un templu. Ei sunt simpli. Ei vor rămâne, căci prin simplitate şi virtute se va naşte superconştiinţa în acest plan.

Acum înţelegeţi de ce vă spun că veţi muri, căci dacă nu va iubiţi pe voi înşivă, veţi muri. Asta aşa este. Puteţi să blamaţi pe cine vreţi, puteţi să negaţi cât vreţi, nimic nu va schimba asta. Simplu. Aşa este. Este o iluzie să spui: „Eu nu mă pot schimba”. Voi nu vreţi să vă schimbaţi. Vreau: vă aduceţi aminte a vrea? Voi nu vreţi. Nu vreţi să renunţaţi la amanţii voştri. Nu vreţi să renunţaţi la decadenţa voastră. Nu vreţi să renunţaţi la ea pentru că va poseda. Voi aţi făcut-o aşa. Aşa să fie. Şi încă este în regulă, doar că veţi muri din nou.

Ceea ce s-a întâmplat în acele vremuri, s-a dus într-o vale – s-a numit Epoca întunecata – iar acum se reîntoarce, revine pe culmi. Exista din nou în viaţa voastră, este pretutindeni. Iar voi sunteţi sensibili la asta şi continuaţi să apăsaţi butoanele. Va căpăta o amploare mare. Apoi vine marea intimidare şi apoi se termina pentru totdeauna. Este o treabă de suflete vechi. Aşa este.

Voi vreţi să fiţi masteri. Nu va fie frica sa vă schimbaţi. Înţelegeţi? Nu-mi spuneţi – eu ştiu mai bine – ca voi nu sunteţi schimbători. Ca nu vă puteţi schimba. Ba da, pentru ca Dumnezeu care trăieşte în voi are aceasta putere şi stăpâneşte toate lucrurile. Este încă acolo. Cu fervoare vă spun: voi sunteţi fraţii mei, vă iubesc. Asta se

poate sfârşi. Când veţi înceta să mai apăsaţi acele butoane, veţi începe să câştigaţi înţelepciune. Devine o perlă. Decadenta este o perlă. Sexualitatea este o perlă. Când încetaţi să mai apăsaţi butoanele, sufletul stăpâneşte totul şi nu mai trebuie să trăiţi asta din nou şi din nou.

Ce apăsă butoanele voastre? Îmi spuneţi că vreţi să deveniţi masteri. Încetaţi atunci să mai hrăniţi creierul vostru cu lucruri care crează asta şi asta. Trebuie să vă spun ce? Sunteţi atât de insensibili şi nu ştiţi? Treziţi-vă! Am să vă trimit toţi mesagerii care apasă pe butoanele voastre şi îi veţi vedea.

Acum, voi, femeile, voi dispreţuiţi/iubiţi/urâţi bărbaţii voştri? Să maestriţi asta. Bărbaţi, voi dispreţuiţi şi iubiţi/urâţi femeile voastre? Maestriţi asta. Dacă singurul loc unde puteţi găsi pace, linişte şi bucurie, este să trăiţi sub o fiinţă foarte bătrână, care se numeşte copac, atunci faceţi asta de dragul vieţii. Înţelegeţi? auziţi?

Acum ştiţi. Sunteţi iluminaţi. Şi să nu-mi spuneţi că nu puteţi schimba. Eu m-am schimbat şi încă enorm. Curând voi deveni o entitate la moda. Ştiţi ce înseamnă asta? Toată lumea va şti numele meu. Mare scofală. Nu contează ca ei ştiu numele meu, contează că au auzit aceste cuvinte, că le-au ascultat. Şi asta face o diferenţă.

Cunoaşterea duce la iluminare. Cunoaşteţi entităţi care cred în demoni şi diavoli şi tot ce nu se vede este rău, pentru ca asta este ceea ce ei divinează? Ei nu pot vedea pe Dumnezeu, pentru ca dacă l-ar vedea, atunci nu ar mai vedea nimic altceva. Tot ce aveţi de făcut este să încetaţi să mai apăsaţi butoanele şi atunci sufletul se vindeca şi lumina începe să se extindă. Iar iubirea este aici şi vindeca conştiinţă sociala.

Puteţi spune nu şi să întoarceţi spatele şi să nu vă pese ce gândesc alţii? câţi dintre voi fumaţi marihuana? Iarba. Nu sunteţi prea puternici, pentru ca faceţi asta. Va ucideţi creierul în fiecare moment de aşa-zisa extazie. Ştiţi ce este extazia? Este moartea celulelor creierului, iar neuronii nu se mai refac. Când creierul vostru s-a dus, nu mai puteţi primi esenţa şi gândul Dumnezeului care vă

înconjoară. Mintea voastră este moarta. De câte ori faceţi asta va sinucideţi. Nici măcar nu va mai aduce fericire. În asta nu este nimic care să faciliteze energia gândului care aduce bucurie şi nu sunteţi în stare să-i spuneţi nu.

Nu puteţi să ieşiţi din decadenta cu capul sus, fără să judecaţi şi să vă iubiţi pe voi înşivă atât de mult, încât să ştiţi că nu-i aparţineţi. Voi nu puteţi nici măcar să închideţi televizoarele, pentru că aveţi sentimentul că sunteţi singuri. Ştiţi cum poţi cunoaşte o entitate? După ceea ce citeşte. Ce priveşte, ce atârna pe pereţi, ce are în dulapuri. Nu trebuie să fii un paranormal pentru asta. Tot ce trebuie este să priveşti, şi asta îţi va spune totul despre sufletul ei şi cu ce îl hrăneşte. Îţi spune totul despre entitate. Aşa ca duceţi-vă şi aruncaţi o privire la pereţii voştri, la biblioteca voastră. Asta-i tot.

Suflete/jumătăţi. Ei bine, ele au trecut prin de toate, nu-i aşa? Dar scopul şi frumuseţea a fost ca de aici capăta experienţa, care dacă i se îngăduie, devine înţelepciune. Dacă laşi trupul să-ţi vorbească, şi îl asculţi, poţi face dragoste cu fervoarea pasiunii primordiale. Lasă-ţi sufletul să vorbească, îţi va spune când este gata.

Şi cu cât devii mai mult, cu atât eşti mai stăpân pe puterea ta şi dorinţele primului sigiliu (chakra) scad, căci puterea se duce în sus. Celibatul nu poate fi forţat. Dacă-l forţezi, creezi frustrare. Celibatul este o reacţie naturală a celui care se trezeşte din visul conştiinţei sociale şi devine un master. Este un fel de replasament al puterii. Sunteţi mulţi ale căror vieţi sunt conduse de organele voastre sexuale, nu-i aşa? Ei bine, va veni un ceas când toate acestea nu vor mai fi. Şi atunci vă veţi ridica din voi înşivă, vă veţi ridica.

Sufletele/jumătăţi de multe ori îşi pierd dorinţa de a copula cu ceea ce se cheamă opuşii lor, pentru ca şi-au completat experienţa despre copulare, experienţa lor sexuală. Iar puterea se duce în sus. Deci dorinţa de se culca cu o femeie nu mai exista şi totuşi iubirea este încă acolo. Nu mai aveţi dorinţa de a vă culca cu bărbatul şi totuşi îl iubiţi.

Copularea sufletelor/jumătăţi îngăduie completarea limitatei drame umane şi deschide uşile spre gratie, spre devenirea Cristului. Nu puteţi deveni un Crist decât dacă aţi depăşit experienţa umană. Nu puteţi deveni Crist decât atunci când stăpâniţi ceea ce se cheamă yin şi yang, pozitivul şi negativul fiinţei voastre, femeia şi bărbatul. Atunci sunteţi compleţi. Aceasta este puterea unui Crist trezit, un master care merge pe calea pe care s-a născut, care este stăpânul împărăţiei cerului.

Când scăpaţi de prejudiciul sexual, deveniţi fericiţi. Când nu mai trăiţi prin coapsele şi uterul vostru, trăiţi prin ceea ce se cheamă Spirit, Crist, Dumnezeul vostru, şi veţi găsi bucuria. Şi veţi vedea ca încetaţi să mai judecaţi pe alţii şi că puteţi să-i iubiţi pe toţi, înţelegeţi?

Acum despre cheile lui Enoch. Acesta este un mister, foarte mister, pentru ca cunoştinţele nu sunt verbale. Nu le poţi găsi nici măcar în hieroglife. Nu exista simboluri, deci nici nu va deranjaţi să le căutaţi. Nu veţi ajunge la ele. Este a trece prin uşi care au două chei. Ele descuie cele şapte sigilii, care deschid uşa către Dumnezeu/om realizat, liber, fără restrângeri. Şi apoi, nu sunt cuvinte să explice cum este viaţa, căci a folosi cuvinte înseamnă a limita, este mai presus de vorbe, de vorbirea comuna. Înţelegeţi?

VIITORUL CIVILIZAŢIEI NOASTRE ESTE ÎN NOI

COMENTARIU LA CAPITOLUL 2

Acest capitol este o fascinantă poveste care aduce la realitate multe legende vechi şi mituri care au fost jefuite de fundaţia lor istorica şi reduse la folclor şi povesti pentru copii. Ramtha începe acest capitol cu afirmaţia: „Omenirea este mai mult decât se poate vedea”.

Se poate demonstra ştiinţific ca obiectele sferice, care se supun forţelor centrifuge datorită mişcării lor specifice, sunt goale înăuntru şi nu solide. Ramtha subliniază ca toate planetele sunt goale înăuntru (ca un glob) şi ca cele mai măreţe civilizaţii trăiesc în interiorul

lor şi nu pe suprafaţa. Forţa centrifuga a planetei care se învârteşte pe orbita în jurul soarelui, în mod natural presează tot ce este în interior spre învelişul exterior. Pare a fi o asumpţie foarte logica şi totuşi acest fapt nu este ceva cunoscut în sistemul educaţional din nicio şcoală în nicio tara. Motivul este, aşa cum spune Ramtha: „Nimeni aici nu are cunoaştere şi nu ştie să gândească pentru el însuşi. Şi ce mare atrocitate este asta!”

Fiecare planeta a fiecărui sistem solar a fost născută din soarele central. Pe măsură ce planeta se depărtează de soare, se răceşte, adică frecventa scade sub cea a luminii. Soarele nu este primordial energie termică. El este în esenţă o înalta forma de energie, numita lumina. Odată ce planeta apare din soare, ea ocupa orbita cea mai apropiată de soare, ca Mercur, orbita ce se numeşte orbita-leagan. Când planeta se maturizează, este pe o orbita ca cea pe care este acum Venus. Acum este timpul când interiorul devine gol şi stabil.

Conceptul de gol în interior, pare a fi o atât de simpla asumpţie ştiinţifică, conţinând masive implicaţii pentru societatea moderna, care cer a fi studiate şi verificate. Devine izbitor de vizibil ca viitorul civilizaţiei noastre ar putea fi chiar lângă noi, în interiorul pământului şi nu departe, undeva pe o alta planeta sau în alta galaxie.

Civilizaţia care trăieşte în interiorul pământului a supravieţuit războiului atlanţilor şi numeroaselor schimbări cataclismice ale naturii, care au ameninţat şi populaţia de pe suprafaţa Pământului. Ei au dezvoltat şi măiestrit ştiinţa electromagnetismului şi a frecventelor modulatorii pana la punctul care le îngăduie să călătorească afară din Pământ prin anumite portale. Ei sunt străbunii noştri cu tehnologie foarte avansată.

Societatea lor nu este de natura războinică. Ei au ajuns în interior ca să evite războiul. Pacea şi armonia sunt cele mai înalte valori ale societăţii lor şi le sunt instilate de la naştere. Ei propovăduiesc egalitate indiferent de poziţie, rasa, sex sau pregătire culturala. Spiritul lor creativ şi evoluţionist este ceea ce i-a susţinut şi nu religia. Ei nu au

religie.

Culoarea pielii lor este verde sau turcoaz, datorită conţinutului de fier din solul lor, al cuprului din apa lor şi a luminii puţine din interior. Basmele care vorbesc despre regate pierdute, zane, pitici şi elfi care trăiesc printre oameni, au rădăcinile lor istorice în aceasta civilizaţie. Ei ne considera pe noi primitivi şi singurul motiv pentru care ies afară, este de a verifica coaja exterioară a casei lor şi să-i asigure integritatea. Ei au abilitatea de a folosi vulcanii şi de a produce cutremure ca să regularizeze şi să protejeze stabilitatea lumii lor. Ei sunt de fapt oamenii originali care au venit de dincolo de Soare şi au ajutat la construirea primelor piramide. Ei au fost primii care s-au dus în interior, când suprafaţa se rupea şi continente întregi alunecau. Ei şi alte grupuri de oameni care au ajuns în interior sunt rămăşiţele civilizaţiilor străvechi, pierdute la dispariţia Atlantidei şi Lemuriei.

Sunt multe uşi care conduc în interior. Lemurienii au trăit sub pământ, în peşteri şi au avut o reţea sofisticata de tunele, care acoperea toată lungimea continentului lor. Unele din tunele mergeau departe, pana în interiorul pământului. Regiunile de la amândoi polii sunt principalele portale de intrare în interiorul Pământului. Anumiţi munţi servesc şi ei ca puncte de intrare, ca muntele Shasta, Munţii Superstiţioşi şi Himalaya. Ei au şi puterea de a crea forte – G, care deschid portaluri prin a crea vacuum chiar sub mare, ca în Japonia, Caraibe şi Argentina. Aşa cum curbura Pământului nu este aparenta şi în interior totul pare să fie plat.

Oficiali guvernamentali au făcut încercări de a face contact cu ei, dar până acum ei au respins accesul. Ei sunt uimiţi şi atraşi de tehnologia şi abilitatea de a crea portaluri pentru a călători pe sub oceane a celor din interior. Faptul ca tehnologia lor este mult superioara armei nucleare îi sperie şi îi ameninţă pe cei de pe suprafaţa. Ramtha explica ca atunci când cei din guvern folosesc expresia „inamicul din interior” (the enemy within), se referă la cei din interiorul Pământului. Asta

arata clar că îi văd ca ameninţare, datorită tehnologiei lor, deşi cei din interior nu au încercat niciodată să interfereze sau facă contact cu noi, şi se păstrează izolaţi.

Expediţiile faimoase la Polul Nord şi Arctica, conduse de amiralul Richard E. Byrd în 1947 şi 1956 sunt cele mai cunoscute surse care au adus dovezi despre posibilitatea ca o civilizaţie să trăiască în interiorul Pământului. Fără îndoiala ca rapoartele ce sunt la dispoziţie, de la aceste expediţii, au fost trunchiate, sunt cumva ascunse în mister şi suferă de lipsa de claritate. În timpul zborului peste Arctica, la 1700 de mile deasupra Polului Nord, în 1947, el a raportat prin radio ca a văzut sub el, nu gheata şi zăpada, ci zone cu pământ şi munţi, păduri şi vegetaţie verde, lacuri şi râuri, iar sub copaci a văzut un animal care semăna foarte mult cu un mamut. Amiralul Byrd a descris poetic aceste regiuni ca „un mare necunoscut” şi ca „tara misterului veşnic”. În martie 1956, într-o expediţie, a călătorit la 2300 de mile dincolo de Polul Sud. La întoarcere a raportat: „Aceasta expediţie a deschis un nou şi vast teritoriu”.

În 1957, puţin înainte de a muri, el a descris într-un fel enigmatic acest pământ de deasupra polului Sud, ca „acest fermecat continent în ceata veşnicului mister”.

O altă sursă care susţine probe ale existentei unor civilizaţii în interiorul Pământului, este „Dumnezeul fumuriu” (The Smoky God), adevărata poveste a lui Olaf Jansen, un pescar norvegian, scrisa de Willis George Emerson.

Hărţile continentului Antarctica conduc greşit, sunt greşite. Cea mai bună cale de a merge în interior este Polul Sud, după cum spune Ramtha. În apropierea deschiderii, temperatura este mai mare în comparaţie cu aşteptările. Cea mai mare dificultate pentru a călători acolo, este să ajungi la un loc care nu este pe harta, cu ajutorul instrumentelor care nu mai indica corect. Deranjarea busolei nu înseamnă ca acel punct este Polul Sud. Busola ar trebui să arate nordul magnetic, dar câmpul electromagnetic al Pământului fluctuează în

apropierea regiunilor polare din diferite motive.

Ramtha subliniază ca atunci când civilizaţia noastră va găsi o bază de reala prietenie cu „inamicul interior”, ei vor împărţi cu noi ştiinţa şi tehnologia care face posibila călătoria interstelara într-o clipire. Războiul, ca armare şi protejare împotriva unei ameninţări potenţiale din partea unei alte civilizaţii cu o tehnologie inimaginabila ca a lor, este fără sens şi inadecvat. Dr. Steven Greer, care a condus cea mai mare şi bine documentata cercetare despre evenimentele care vorbesc despre activitatea extraterestra, culegând date de la centre militare, guvern şi martori din Inteligenta militară, face aceeaşi observaţie. Faptul ca ei nu au folosit avantajele pe care le aveau ca să invadeze şi să domine rasa umană, aşa cum se fantazează în diverse forme de distracţie (filme, cărţi, emisiuni TV), arata ca războiul nu este în agenda lor de priorităţi, ci mai degrabă este vorba de fantezia unor minţi bolnave.

Adevărul din spatele miturilor şi legendelor despre civilizaţii pierdute, rase uitate, longevitate şi iubirea pentru simplitate în viaţă, poate cuprinde secretele pe care rasa umană are nevoie să le cunoască ca să supravieţuiască următorului stagiu de creştere şi evoluţie.

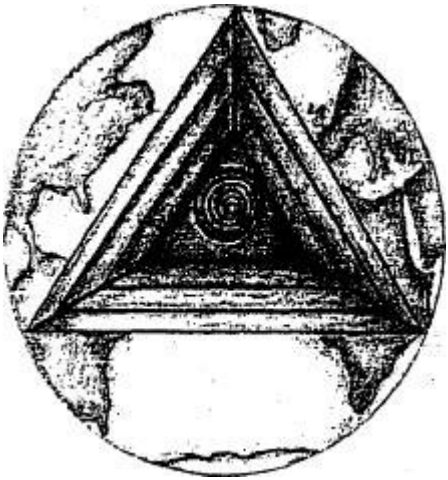

CAPITOLUL 2

VIAŢA ÎN CENTRUL PĂMÂNTULUI

„Oamenii care trăiesc în interior sunt fraţii voştri mai mari. Ei, entitate, sunt rămăşiţele unei ere care a trecut peste timp până în era voastră şi ei, aşa cum era, intru adevăr, au măiestrit tehnologia şi pacea. Şi rezista în continuare.

Ei sunt aceia care, aşa cum era întru adevăr, au găsit un paradis în interior (în interiorul pământului) când nu exista alt loc unde să se ducă. Şi cunoştinţele atlanţilor, aşa cum este întru adevăr, şi navele lor şi tehnologia lor, aşa cum era, a fost purtata cu ei pentru, aşa cum era întru adevăr, salvarea lor în inima pământului”.

— Ramtha

Maestre, sunt mulţumit ca tu cauţi şi că eşti intrigat, pentru că este mai mult decât poate cuprinde ochiul, cu siguranţă, şi este mai mult despre ceea ce se cheamă existenta în acest plan şi despre umanitate decât tot ce ştii până acum. Şi este o poveste minunata, plină de aventura şi promisiuni.

OAMENII DIN INTERIORUL PĂMÂNTULUI

Elevul: Mi-ai spus mai demult despre oamenii ce locuiesc în interiorul Pământului şi acum vreau să aud mai mult. Ai spus că aş putea citi nişte cărţi despre ei, şi am citit câteva, dar aceste cărţi spun ca Pământul este o coaja şi în interior este un soare central şi ca suprafaţa interioara are continente şi oceane ca şi cea exterioară. Este adevărat?

Ramtha: Da.

E.: Poţi să-mi spui ceva despre oamenii care locuiesc în interior, despre societatea lor, nivelul lor spiritual şi credinţele lor religioase?

R.: Sociologia lor, aşa cum sunt ei cunoscuţi şi numiţi,

este aceasta: au învăţat mai mult decât cei care trăiesc în afara sferei lor să transceada ceea ce se numeşte materia, în forţă. Asta înseamnă să devină mai mult decât limita spaţiului şi timpului le-a permis la cei de afară. Ei cred că exista mai mult şi ca fiecare moment care vine este acum, în fiinţele lor. Ei văd toate lucrurile, pătrund toate lucrurile şi realizează toate lucrurile la care se gândesc. Ei au abilitatea de a deveni parte din orice crează, asta permiţându-le să creeze un obiect mai perfect. De exemplu, ca să poată zbura ca minunatele lor păsări, ei au creat astfel de aeronave, devenind parte din ele. Şi dacă la început nava nu se mişcă prea uşor, ei au regularizat câmpurile de forţă, ca nava să poată zbura lin, cum voiau ei. Realizând astfel lucrurile, ei s-au realizat pe sine.

Aeronavele lor ies prin ceea ce se cheamă uşi (porţi spre suprafaţă), şi sunt multe porţi prin care ei trec în ambele sensuri. Cel mai mare mister este poarta care se deschide în mare şi locul este numit Hipodromul Cailor Morţi (Dead Horse Drones). Cei care locuiesc în centrul fiinţei numita Tera, seamănă cu voi, au acelaşi tel ca şi voi şi aceeaşi realitate ca şi voi, doar ca ei au înţeles măreţia ştiinţifică a fiinţei lor şi a vieţii şi au pus aceasta cunoaştere în acţiune; i-au dat un scop, au dus-o la împlinire. Ei nu numai că au aeronave, dar ei se pot transporta pe o rază de lumina dintr-o era în alta, într-o clipită. Aceste entităţi sunt strămoşii voştri sau fraţii voştri mai mari numai în tehnologie, căci ei sunt la fel ca voi. Culoarea navelor lor este – ei au aşa o nuanţă de culoare care este verde şi roşu, iar aura sferei navei, este galben strălucitor. Navele lor sunt operate cu câmpuri electromagnetice. Culorile luminoase sunt date de vibraţia sistemelor de suport, iar cele întunecate de părţile mai slabe, ca piesele necesare pentru aterizare sau şedere în imobilitate. Cu cât mai alba este lumina, cu atât forţă pe care o conţine este mai mare.

Acele entităţi care ies afară din inima Pământului, vin ca să capete experienţa – şi nu numai pentru asta, ci ca să vadă starea cojii locului unde ei locuiesc şi ce mai face ea.

Ei sunt extrem de îngrijoraţi, pentru că au fost explozii în Pământ şi în mari (experienţele cu arme atomice), ca şi cele din atmosferă. Cele din pământ au zguduit cerurile lor, înţelegeţi?

Ceea ce se cheamă vulcani, cutremure ale suprafeţei pământului, sunt puncte de presiune, pe care fraţii voştri le-au deschis la suprafaţă ca să împiedice distrugerea lumii lor. Aşa este. Vaporii produc forţa care trebuie să iasă afară, căci acumulându-se în interior ar produce colapsul structurilor lor. De aceea se întâmplă aceste „acţiuni" pe Terra în zilele voastre, de aceea aveţi erupţii de vulcani şi cutremure.

Aceasta societate nu este de natura războinică, nu a fost niciodată, căci ei au fugit în sanctuarul din interiorul acestui loc. A fost să scape de ceea ce se cheamă război şi maşini de război şi în evoluţia lor, maestre, întru adevăr, ei au devenit oameni pasnici care înţeleg şi iubesc pe toţi care le sunt egali. Şi între toţi oamenii care trăiesc aici, exista o iubire care îi ţine uniţi împreună şi cu toate că ei nu cunosc strălucirea luminii, aşa cum o cunoaşteţi voi în acest plan, lumina fiinţelor lor luminează planul lor şi inimile lor şi fiinţele lor. Cât despre religia lor, îţi spun asta: ei nu au niciuna. Ceea ce ei iubesc, cel mai mult, maestre, sunt ceea ce ei au devenit, pentru ca astfel ei au găsit o realitate în care să creadă. Şi dacă au devenit o parte din acele Lucruri, maestre, asta îi deschide spre şi mai mult.

Ei cred întru adevăr, ca forţa – oricât de mare, de densa în materie sau eluziva în lumina, poate ea deveni – este forţa guvernatoare a tuturor fiinţelor lor şi a tuturor lucrurilor pe care voi le înţelegeţi şi pe care nu le înţelegeţi. Ei iubesc şi divinizează idealul ei. Şi de aceea, maestre, se deschide în ei o magistrala, cum spuneţi voi, către şi mai mari realizări şi înţelegeri.

Ducându-şi existenta în acele condiţii, culoarea pielii lor nu are cele mai albe tonuri şi nici cele mai maro tonuri, este un amestec din amândouă. După pătrunderea gazelor oxidante (?), cum a fost întru adevăr, care acoperă pereţii

interiori ai pământului, maestre, ei s-au acomodat din nou şi culoarea lor a căpătat o tenta verde sau turcoaz, de la apa pe care o beau şi din cauza luminii reduse ce vine de la soarele lor fumuriu. Ei sunt verzui din cauza alimentaţiei şi din cauza conţinutului de cupru din apă. Dacă ar veni să trăiască pe suprafaţa pământului, ar pierde repede aceasta culoare.

Atlanţii, aşa cum a fost întru adevăr, având dificultăţi cu felul lor de piele, ca şi din cauza traumelor suferite, mulţi au căpătat în scurt timp riduri foarte adânci şi multe, pe care le-au transmis genetic.

Oamenii care trăiesc în interiorul pământului, sunt fraţii voştri mai mari (vârstnici). Sunt acolo entităţi uimitor de înalte, iar altele uimitor de scunde. Deci ei au cu adevărat două civilizaţii. Cei care sunt cu adevărat pitici, cum spuneţi voi, s-au dus în centrul Pământului. Ceea ce voi numiţi zane, s-au dus în centrul Pământului. Ceea ce voi numiţi elfi, s-au dus în centrul Pământului. Şi ei sunt entităţi ce trăiesc acolo. Ei, entitate, sunt rămăşiţele unei epoci, care a trecut peste timp şi, aşa cum a fost, au măiestrit tehnologia şi pacea. Şi într-o bună zi, când lumini se vor vedea pe cer, voi îi veţi vedea din nou.

Nimic nu s-a schimbat în dimensiunile lor, iar genele acestor entităţi au păstrat doar culoarea. Spiritele acestor entităţi au evoluat singure, mult mai mult decât fraţii lor de la suprafaţă şi pentru aceasta, maestre, ei sunt superiori rasei voastre.

E.: Şi cum ne văd ei pe noi? Sunt interesaţi de cum trăim, vin pe suprafaţa?

R.: Că sunteţi primitivi.

E.: Şi pentru că au nave spaţiale, ei sunt în contact cu alţi fraţi din spaţiu din vecinătate în univers? Şi dacă da, în ce consta acest contact?

R.: Lumina. Trebuie să-ţi aminteşti, la începutul începutului, a fost gândul. Gândul este creatorul superior; gândul a fost întotdeauna. Şi ce devine el însuşi este lumina. Ei s-au acordat singuri – aminteşte-ţi, ei s-au acordat singuri în materie – ca ei să poată proiecta, aşa

cum a fost întru adevăr, gândul lor, pe o rază de lumină. Lumina, aşa cum este întru adevăr, călătoreşte în linie dreaptă, nu schimba nicio direcţie, se duce unde este menita sa se ducă.

TOATE SFERELE SUNT GOALE ÎNĂUNTRU

Am să vă spun şi asta. Din toate sferele, aşa cum sunt ele numite, din galaxie, care sunt numite planete – nu stele, este o diferenţă – toate sunt goale în interior. Şi cele mai măreţe civilizaţii, chiar când încă se mai năşteau aceste sfere, au trăit în interior, niciodată pe suprafaţa. Toate sferele, entitate, cele care sunt cu adevărat sfere, sunt turtite la cap şi la fund. Voi numiţi toate planetele, aşa cum le numiţi voi în trupul vostru sfânt, aşa cum este întru adevăr, le numiţi rotunde, dar ele sunt, aşa cum este intru adevăr, turtite la capete. Iar sferele turtite sunt goale în interior. Faptul că sunt goale în interior, aşa cum este intru adevăr, permite altor lumi să trăiască acolo. Şi toate planetele, aşa cum este întru adevăr, mai puţin stelele, entitate, sunt sfere turtite şi sunt goale în interior.

Dacă fiecare entitate de aici ar fi gândit un moment la cum orbitează Pământul în jurul soarelui central şi la forţa centrifuga a orbitei, care presează tot ce este în interior spre conturul exterior, fiecare şi-ar fi dat seama de asta, dar desigur, trebuie să înţelegeţi ca înalta voastră educaţie nu ştie asta. Nimeni de aici nu este în cunoaştere sau să gândească pentru el însuşi. Şi ce atrocitate este asta.

Ce creează cea ce se numeşte materia care se cheamă planete sau stele? Hai să vorbim despre planete, din moment ce aici va avea loc evoluţia vieţii. Soarele, din ceea ce se cheamă galaxia voastră, este marea forţa de lumina la care vine densitatea gândului şi contemplează şi explodează în afară. Asta este cum crează soarele.

Acum, în interiorul soarelui, entitate, el crează ceea ce se cheamă explozii pe suprafaţa a ceea ce se cheamă lumina. Soarele nu este fierbinte şi nu a fost niciodată. Nu

este. El este lumina, nu este căldură. Acum, exploziile de lumina, entitate, sunt revărsarea luminii în ceea ce se cheamă densitate. Fiecare planeta din propria galaxie a fost născută din mama soare, care cu adevărat a creat planetele, printr-o explozie de lumina în materie densa. Când materia este pe orbita-leagan – orbita, aşa cum este întru adevăr – orbita crează ceea ce se numeşte senzaţie de atragere a materiei înapoi, spre lumina, aşa ca obiectul este foarte luminos la început. Şi pe măsură ce se duce pe orbite mai depărtate, începe să se solidifice, sau cum spuneţi voi, să se răcească. Dar nu se răceşte din căldura, ci din lumina, intru densitate.

Deci acum avem un obiect foarte solid. În timp ce se roteşte pe orbita sa, în densitatea realităţii sale care îl păstrează unitar, pe măsură ce se roteşte, conţinutul interior se deplasează către conturul exterior. Când este „copt”, atunci este pe orbita pe care este Venus acum şi care este lângă voi acum. Asta este când datorită mişcării de rotaţie pe o orbita circulara şi a forţei, interiorul se duce spre mantia exterioara, formând un spaţiu gol în mijloc. Deci tot ce este în interior este atras spre suprafaţa exterioară. Când face asta, presiunea a ceea ce se cheamă, aşa cum a fost întru adevăr, a galaxiei sau gravitatea din exterior, compresează straturile externe cauzând ceea ce se cheamă presiune. Corect?

Presiunea, aşa cum este intru adevăr, determina căldura într-o densitate. Asta este ceea ce simţiţi voi. Pe măsură ce orbita „se coace” mingea devine mai turtita, datorită golirii interioare, dar creând iluzia unei sfere. Pământul vostru nu este rotund. Este turtit la regiunile nordica şi sudica, determinând o mai mare expansiune în interior. Iată cum este făcut.

Când te duci în interiorul Pământului şi găseşti căldura, întru adevăr, aceasta vine de la presiune şi de la captarea luminii care vine pe suprafaţă, amândouă lucrează împreună. Aceasta cauzează căldură mare pe care o simţiţi voi.

Cutremurele, sau ceea ce eu aş numi fermoare, ele

muta ceea ce este numit întru adevăr, perimetrele exterioare ale Pământului, şi le schimba, pentru a permite presiunii să iasă afară. Înţelegeţi? Aşa presiunea este eliberata şi coaja exterioara poate rămâne intacta. Acesta este motivul pentru care sunt cutremurele.

CEI RĂMAŞI DIN VECHILE CIVILIZAŢII

Să vorbim despre indivizii care trăiesc în interior. Aţi auzit cuvântul elf? Ce credeţi că este un elf? Un elf este o fiinţă umană nemuritoare, deşi ei au capacitatea de a muri, entitate, ei pot pieri. Ei au fost, aşa cum a fost întru adevăr, entităţile care au ajutat la ridicarea măreţelor structuri, cum a fost intru adevăr – la fel ca şi oamenii de dincolo de soare – cu care au apropiat relaţiile, s-au îndrăgostit, întru adevăr, şi au dat naştere la o sublima rasa de oameni. Ei sunt aceea care au dus începutul începuturilor în interiorul Pământului, atunci când suprafaţa exterioara se rupea. Acolo au găsit un paradis minunat, cu un mare ocean în mijloc. Cei din interior sunt minunat de armonioşi şi frumoşi. Oameni armonioşi, pentru ca ei au învăţat armonia mult, mult timp în urmă şi asta a fost, aşa cum a fost cu adevărat, ceea ce i-a legat în toate generaţiile. Este instilata în ei de la naştere.

Micuţii au fost prinşi uneori în peşteri, s-au pierdut, şi chiar oamenii voştri de ştiinţă au găsit oase de oameni micuţi, foarte mici oase. Aceasta este înălţimea la maturitatea lor completa, şi sunt briliant de deştepţi. Mulţi dintre ei nu au mai ştiut cum să iasă din peşteri. Cei care au găsit calea către suprafaţa s-au pierdut cu adevărat.

Vorbind despre realităţi, exista, aşa cum este intru adevăr, tunele în pământ sau drumuri spre alt timp, cum le mai numesc unii, în care poţi intra într-un moment pe pământul tău şi în momentul următor să fii prins într-un tunel care duce în altă dimensiune. Asta s-a întâmplat destul de frecvent. Aşa se întâmplă şi cu cei din interior, care ades se trezesc pierduţi şi trebuie să caute lumina. Lumina ghidează calea, este capătul tunelului, şi dintr-

odată, ei se afla afară din tunel, în faţa unui soare gol, cu lumina strălucitoare, şi aici, entitate, ei încep să jelească pentru ei înşişi, pentru că sunt disperaţi cu adevărat, căci aşa cum este întru adevăr, ei se ascund de civilizaţia care nu-i iubeşte, ci doar este curioasa despre ei, şi le-ar face multe lucruri ca să înţeleagă mai bine despre ei, lucruri care pe ei i-ar costa viaţa, entitate. Asta a fost dovedit înainte.

Ei sunt entităţile care au ajutat să proiecteze, aşa cum a fost întru adevăr, pentru ca înaintaşii lor au fost oamenii de dincolo de soare, navele cu care ei trec prin ceea ce se numeşte deschiderile de la poli, din oceane şi din munţi. Ei au fost observaţi de oamenii voştri de ştiinţă care acum ştiu despre ei, îi au în dosarele lor. Ei sunt un amestec între oamenii de dincolo de soare şi ceea ce se cheamă oamenii din Ionia. Voi îi numiţi elfi (în dicţionar, elf = micuţă, adeseori răutăcioasă creatura, considerata a avea puteri magice).

Ei sunt de mai multe feluri. Cei mai importanţi şi probabil cei mai regali, sunt cei mai înalţi şi ei pot ajunge pana la cinci picioare (1, 60 m) în numărătoarea voastră. Ei au ceea ce se cheamă o culoare de piele exclusiva şi ochi foarte strălucitori. Au voci care sunt sunete muzicale. Au degetele de la mâini şi de la picioare foarte lungi. Ei sunt, aşa cum este întru adevăr, foarte uşori la trup şi foarte agili şi au o foarte mare compasiune pentru viaţă. Acesta este un grup.

Cât despre ceilalţi, aşa cum este întru adevăr, ei sunt foarte asemănători cu omul, fiind mai solid construiţi. Ei sunt foarte nobili, aşa cum este întru adevăr. Ei cresc cirezi de animale şi sunt ceea ce se cheamă participanţi la tehnologie, care este destul de avansată în interior. Ei nu sunt oameni războinici. Au învăţat cu mult timp în urma ce înseamnă războiul.

Ei sunt, aşa cum este, cei rămaşi din civilizaţiile care s-au dus în interiorul Pământului, în ultimele zile ale dispariţiei continentelor Atlantida şi Lemuria. Ei sunt aceia care, întru adevăr, au construit pasajele, aşa cum a fost, în

munţi înalţi, care merg în inima Pământului. Din ceea ce se cheamă intru adevăr, formele de foc (un alt nume pentru piramide) pleacă pasaje care fac legătura cu altele ce duc în inima Pământului.

Ei sunt aceia care au găsit un paradis în interior, atunci când nu mai exista loc unde să se ducă. Şi cunoştinţele atlanţilor şi navele lor şi tehnologia lor, au fost luate cu ei, la ceea ce se cheamă salvarea lor, în inima Pământului.

UŞI ASCUNSE

În Pământul vostru, aşa cum este întru adevăr, sunt multe uşi care duc în interior. Au fost chiar şi călători acolo, care au scris, aşa cum a fost cu adevărat, cărţi despre asta, aşa cum au înţeles ei (Amiralul Richard E. Byrd în 1947, scriitorul norvegian Willis George Emerson, care a scris „Dumnezeul fumuriu, viaţa adevărată a lui Olaf Jansen”). Dar când ceea ce se numeşte, aşa cum a fost cu adevărat, Lemuria, se scufunda chiar la începutul istoriei sale – Lemuria a fost ceea ce voi aţi numi coasta voastră de vest, acolo a fost o masă de pământ care se numea Mu, sau tara Mama – ea a fost străbătută de animale uriaşe în acele timpuri. Şi toată populaţia nu trăia la suprafaţă, ei trăiau sub pământ. Şi subsolul lor comunica cu tunele, aşa cum a fost. Erau tunele care mergeau pe toată lungimea continentului, iar unele mergeau departe spre interior.

Şi aşa, în ultimii ani, numiţi cei trei sute de ani, ei (atlanţii) au hotărât să scape Mu de animalele gigantice, pentru ca cele mai multe din ele se adunau în mlaştini, venind din Lemuria spre Atlantida. Era aşa, cum a fost întru adevăr, o mare apa care le separa, un ocean, aşa cum ştiţi.

Şi asta a devenit cel mai îngrijorător lucru despre atlanţi, pentru ca după cum ştiţi, ei divinizau intelectul şi ajunseseră departe în ceea ce se cheamă progresia mecanicii, cred că este bun termenul.

Când Lemuria, aşa cum a fost întru adevăr, era în

timpul catastrofei sale, atlanţii erau preocupaţi de a se apăra de animale, şi lumini de laser au fost folosite ca să formeze crăpături uriaşe în pământ, unde animalele să cadă şi să fie anihilate. În timpul acestui proces, entitate, ei rupeau crusta Pământului şi ceea ce o suporta dedesubt. Şi toţi oamenii care încă nu plecaseră în interior, au călătorit ca pelegrini prin ceea ce intru adevăr s-a numit un canal care ducea spre Onai în Atlantida.

Şi acolo, aşa cum a fost întru adevăr, au fost supravieţuitorii ţării Mama. Bătrânii s-au dus adânc, în interior şi au fondat civilizaţia din interior. Este un rău, entitate, un mare rău care se varsă într-o apă mare şi care se cheamă Linişte. Acolo, aşa cum este întru adevăr, sunt munţi. Totul pare să fie plat în interior şi acolo oamenii s-au aşezat şi au început strădania de a-şi face o viaţă.

Ultima sută de ani prin care au trecut atlanţii a fost la fel, doar ca animalele mari nu mai erau, căci spargerea crustei Pământului fusese învingătoare. Ştii, în acele zile, ei călătoreau cu navele lor pe raze de lumina, dar lumina nu curge curb, ea merge în direcţie dreapta. Deci ca să poată merge pe lumina, ei trebuiau să meargă din punct în punct. Şi adesea, câmpul de lumina pe care ei călătoreau, a fost întors spre interior, ceea ce a cauzat aceeaşi distrucţie pe Mu ca şi pe Atlantida.

Cei care se numesc atlanţi, entitate, ei sunt foarte răspunzători pentru toată tehnologia care are de a face cu ceea ce se numeşte cristale, şi ei au folosit cristalele ca şi mijloc de comunicare. Comunicarea este, aşa cum a fost întru adevăr, este de la lumina la lumina şi de la foc la foc, aşa cum au avut piramidele voastre.

Dacă luminezi un cristal, lumina se duce prin toate fetele sale în interior, unde devine „densa” şi iese afara în linie dreaptă şi nu în zigzag. Deci linie dreaptă, ceea ce înseamnă ca s-au putut dezvolta comunicaţiile. Ceea ce se cheamă trimis/primit a fost dezvoltat şi ceea ce se cheamă navele pe care ei le-au avut, mergeau în linie dreaptă, după principiul lumina la lumină. Aşa lucrau ei împotriva gravitaţiei şi a forţelor sale.

Ei încă mai aveau minunatele lor nave, care încă mai pluteau pe ceea ce se cheamă spectru de lumina, ei erau cu adevărat brilianţi în tehnica. Şi erau aceia care au părăsit Onai-ul şi s-au dus în cea ce se numeşte Sudan, pana sus în ceea ce se cheamă Golful Persic şi pana în sus, în Europa şi pana mai sus, la insulele de nord. Ceea ce se cheamă Groenlanda, Irlanda şi Anglia, au făcut parte din Atlantida. Acelea sunt vârfuri muntoase ale ceea ce se cheamă continent şi oamenii care s-au refugiat acolo au văzut, în ultimele zile, munţii aceia devenind insule.

Iar regiunea aceasta, nu departe de ţărmul vostru de acum, se dusese deja. Trei mii şi ceva de ani înainte de ultima cădere, oamenii făcuseră deja un tunel dedesubt şi se duceau deja în centrul Pământului şi au fost acolo în timpul ultimei căderi a atlanţilor. Mulţi dintre atlanţii care erau pe suprafaţă, sunt acum parte din populaţiile civilizaţiei indiene, de la pol, din Americi, de la Ecuator şi din populaţia hindusa. Ei sunt toţi, rămăşiţe ale ceea ce s-a numit atlanţi.

PIRAMIDELE ŞI TRIUNGHIUL BERMUDELOR

Ceea ce se cheamă piramide erau aliniate şi în picioare, au fost construite aşa (aliniate), de către supravieţuitori pentru cel ce se cheamă Dumnezeul Necunoscut. Ei le-au construit nu pentru a fi morminte, ci, aşa cum a fost întru adevăr, să fie monumente pentru a nu se uita puterea Dumnezeului care era în ei.

Ele au fost aliniate, aşa cum a fost întru adevăr, într-o perfecta ordine. Erau baze, puncte, unde navele puteau ateriza. Dacă vă uitaţi la ele, ele sunt în perfecta aliniere una cu alta, cum mergi spre nord. Sub ele, entitate, erau de asemeni tunele care conduceau spre interiorul Pământului. Mult din teren şi ceea ce voi numiţi Nil, s-a mutat cu 20 de grade spre est, şi nu mai curge în aceeaşi direcţie. Deci ceea ce se cheamă sistemul de tunele, care le leagă împreună, nu se mai vede. Dar sunt uşi. În ceea ce se cheamă Himalaya, sunt uşi către interiorul Pământului.

Ele sunt pretutindeni şi uşile de la ambele regiuni polare şi de la ceea ce voi numiţi Hipodromul Cailor Morţi, aşa cum este – voi îi spuneţi aria triunghiurilor – (Forul tutelar al numelor geografice din SUA nu recunoaşte „Triunghiul Bermudelor" ca denumire oficiala şi nu păstrează un dosar oficial al acelei regiuni. Bermudele sau Triunghiul Diavolului, este o arie imaginara localizata în afara coastei de sud/est a SUA, care este cunoscuta pentru o mare incidenta de inexplicabile dispariţii de nave, vapoare mici şi avioane. Vârfurile triunghiului ar fi Bermudele, Miami şi San Juan, Porto Rico. În trecut au fost organizate mari şi inutile cercetări pentru dispariţii, ca un întreg escadron de avioane, imediat după ce s-a ridicat de pe aeroportul din Fort Lauderdale, Florida, la sfârşitul celui de al doilea război mondial, sau scufundarea fără urma a USS Cyclops sau Marine Sulphur Queen. Toate acestea au dus la credinţă populara în misterul şi calităţile supranaturale ale acestui triunghi. Aceasta arie geografica poseda totuşi calităţi unice în lume. Este unul din cele două locuri în lume, unde busola se dereglează. O regiune numita Marea Diavolului de către pescarii japonezi şi filipinezi, localizata la estul coastei Japoniei, de asemeni are aceleaşi caracteristici magnetice, şi este cunoscută de asemenea pentru misterioase dispariţii)

— Şi în muntele Shasta (este localizat în nordul Californiei, cam la 65 km sud de Oregon şi cam la jumătatea distantei între Coasta Pacifica şi graniţa Nevadei) şi Munţii Superstiţioşi (în Arizona – au fost pentru multă vreme sursa unor povesti despre aurul pierdut. Povesti despre istoria pieilor roşii se adauga acestor fantasme. Poveştile sunt vechi de secole. Munţii Pima au fost numiţi Munţii Superstiţioşi sau Ka-Katak Ttami, ceea ce înseamnă Vârfuri Ascuţite de Munţi) şi în Marile Japoniei şi Argentinei, ele sunt uşi mari, şi când se deschid, emit cu adevărat vacuum. Iar vacuumul (forţa de aspiraţie) separa apele şi face un tunel pe unde navele se pot duce înăuntru şi în afară. Multe din ceea ce se cheamă navele din planurile voastre interioare – navele care vin

din interiorul vostru, entitate, sau navele voastre eluzive – vin din acel loc.

S.: Ce se întâmplă cu oamenii care dispar în Triunghiul Bermudelor? Vreau să spun, ei mor? Se duc în mijlocul Pământului?

R.: Unii chiar dispar şi se îneacă şi sunt mâncaţi de peştii mari şi feroci. Dar sunt unii, aşa cum a fost întru adevăr, care s-a întâmplat să fie într-un loc, la timpul când marea uşa s-a deschis şi a cauzat, aşa cum a fost întru adevăr, o coloana uriaşă de apa, până la cer, care a cauzat vacuum. Când uşa se deschide, aşa cum este întru adevăr, ceea ce se cheamă presiune, sau forţa G – este aceasta aşa cum o numiţi voi? – apare şi cauzează o rotaţie (un fel de tornada), care permite vasului, oriunde ar fi, să fie prins în aceasta tornada, în uşa, în curentul de aterizare şi uneori la diferite nivele înainte de a atinge centrul.

(Forţa G în termeni ştiinţifici convenţionali, este o forţă de acceleraţie, care se compara cu forţa de gravitaţie. Două forte G sunt egale cu de două ori acceleraţia gravitaţiei, care este 9, 8 m/sec, în fiecare secunda. Forţa este deseori asociata cu schimbarea rapida de direcţie în timpul mişcării, ca forţa pe care o simţi când conduci într-o curba strânsă cu viteza mare, ceea ce te face să te simţi presat către exteriorul curbei. Este aceeaşi forţă care determina apa să fie dată afară din maşina de spălat sau să lase hainele lipite de pereţi.)

Şi după ce uşa se închide, apa nu cade în jos, ci se învârteşte în spirala spre în jos, pana ce se aşază din nou liniştită în mare. Oricine s-ar întâmpla să treacă pe acolo când acest particular lucru se întâmplă, este prins. De aceea avioanele voastre, aşa cum a fost întru adevăr, care s-au întâmplat să zboare când marea poarta s-a deschis, au raportat ca apa arata ciudat şi ca nu s-a mai văzut aşa ceva. Asta este pentru că îi înghiţea, îi luă de pe cer şi îi ducea în mare, îi înghiţea.

Şi ei sunt bine şi se are grija de ei, aşa cum este întru adevăr, dar câţiva au murit din cauza şocului. Ei sunt în centrul lumii voastre şi vor trai acolo atât cât le este dat să

trăiască, dar sunt puţini supravieţuitori. Mai sunt unii, aşa cum este întru adevăr, despre care s-a spus că au fost prinşi de acest teribil şi diavolesc loc şi că au dispărut, dar de fapt ei au fost supeu pentru peştii flamanzi.

DESPRE FARFURIILE ZBURĂTOARE

E.: Vrei să-mi spui ceva despre farfuriile zburătoare? Sunt reale? Sunt nave din alte planete? Vom călători noi vreodată în alte planete, Maestre?

R.: Vorbeşti de navele eluzive?

E.: Da, navele care au fost raportate în ultima vreme ca farfurii zburătoare, şi pe care oamenii cred că le văd pe cer. Ele arata ca nişte discuri şi sunt multe întrebări în legătură cu ele. Sunt reale? Vin din alte planete? Sunt oameni în ele, care vin să ne supravegheze, să ne observe? Sunt multe mistere şi poate ai să poţi clarifica câteva din ele astăzi.

R.: Ce anume vrei să clarific, specifica, te rog.

E.: De unde vin şi cine este în ele?

R.: Sunt trei, aşa cum se ştie în timpul tău, nave din trei diferite destinaţii.

Una este întru adevăr din centrul Pământului vostru, care este cunoscut ca Tera. Este un mijloc gol în care trăieşte cea mai mare civilizaţie, chiar şi pentru timpurile mele a fost socotita cea mai mare civilizaţie, şi care s-au dus acolo în timpul vieţii mele. Acesta este un fel de nave şi un popor. Mai este un alt grup de fraţi, care vin, aşa cum este întru adevăr, cu ceea ce se cheamă stea călătoare. Ei vin din ceea ce se cheamă întru adevăr, din galaxii care sunt cunoscute şi văzute. Să nu fii niciodată prea pompos în gândire, ca să crezi ca voi sunteţi singura planeta dotată cu viaţa în univers. Este viaţa pretutindeni.

Entităţi care călătoresc în timp şi spaţiu, a căror călătorie este mai grea decât a celor care vin din inima Pământului. Timpul lor este timp, pentru ca ei încă nu au învăţat să măiestrească călătoria dimensionala. De aceea ei se propulsează în spaţiu, aşa cum se ştie şi se cunoaşte

în aceasta dimensiune, prin propulsia care se cheamă lumina. Aceasta propulsie este cea mai apropiată de energia perfecta, şi ei o utilizează ca să călătorească pe ea. Un proiectil care foloseşte lumina, ar fi o energie despre care acest loc va învăţa curând şi foarte curând se va fabrica. Ei vin din locuri pe care voi le numiţi galaxii, sisteme de stele, cum mai sunt ele cunoscute. Este un loc numit Alfa Centauri. Este o mare civilizaţie acolo şi care ar fi misiunea lor pe Tera? Să exploreze, să afle despre viaţa de pe acest plan şi despre cultura ei.

Când cineva se duce într-o aventura, maestre, se duce ca să vadă tot ce este dincolo de tărâmurile cunoscute. Entităţile care vin sunt exploratori, sunt aventurieri şi aceasta este frontiera lor. Ei gândesc despre noi că suntem primitivi în creativitatea noastră, dar înţeleg ca în istoria lor au trecut şi ei prin asta.

Este un timp de vârf, de mari schimbări pe acest plan, de mari realizări. Gândul este întru adevăr, oriunde exista Dumnezeu. Şi oriunde exista Dumnezeu, exista viaţă. Dacă marile realizări sunt proiectate de maeştri ai iubirii şi păcii, aşa cum este întru adevăr, atunci grandoarea luminii este lumina pe care ei o văd. Şi la schimbarea, aşa cum este intru adevăr, a acestui timp, aşa cum se văd erele viitoare, maestre, o mare speranţă vine de la aceste galaxii. Va fi o uniune de Spirit, maestre, pentru ca ei văd şi trăiesc în lumina, iar noi doar începem să ne gândim la ea. Va fi o uniune de tehnica, să fii sigur, realizarea lor este un adevăr.

Culoarea propulsiilor lor se numeşte lumina albastra şi nu are culori închise, căci propulsia lor este necesară pentru distante mari. Albastrul, întru adevăr, este culoarea perfecţiunii, albul însemnând călătorie completa şi aceasta este un mister în mintea ta.

Iar a treia categorie este numita interdimensională. Sunt întru adevăr împăraţii deasupra Terrei pe care voi nu le-aţi văzut niciodată. Sunt dimensiuni deasupra Terrei despre care voi nu ştiţi. Exista, aşa cum a fost intru adevăr, Tere, care exista ca Tere în alt gând/în alta înţelegere. Şi

acest gând şi aceasta înţelegere, are şi ea înţelegere despre voi. Avem fraţi superiori, întru adevăr, ei sunt într-un timp şi o dimensiune diferita. Şi ei, aşa cum este intru adevăr, au accesibilitate la primitivii lor, au aeronave şi se pot materializa în dimensiuni şi timp. Iar lumina pe care ei o folosesc este alba şi călătoresc ca gândul.

Oricine se duce în sălbăticie şi se uita pe ceruri şi vede o lumina alba brilianta, va vedea navele divine care sunt numite aeronave, aceia care nu-i intimidează pe acei oameni, ci îi iubesc. Ei, aşa cum este întru adevăr, au cele mai superioare nave, căci ei au o lumina superioara şi o înţelegere superioară, chiar şi celei a fraţilor din centrul Pământului, cu toate că şi ei au gânduri înalte şi rafinate.

Marea lumina, maestre, întru adevăr, cunoaşte doar puritatea ei şi nimic altceva. Luminile lor vor fi văzute din nou, curând, pe cerurile voastre. Ele sunt novele, ele sunt stelele intru adevăr. Ele au format, intru adevăr, ceea ce s-a chemat steaua din Bethleem. A fost o mare nava şi nimic mai mult.

E.: Mulţumesc mult. Este foarte iluminator.

R.: Ai învăţat ceva?

E.: Da, am învăţat mult, Ramtha. Mulţumesc.

R.: Guvernul vostru, întru adevăr, are un loc secret şi în acest loc au construit nave spaţiale. Ei operează pe baza de lumina de laser care trece prin cristale, dar merge, funcţionează. Aşa să fie. Asta-i tot?

E.: Care va fi rolul celor din spaţiu şi al celor din interior?

R.: Pace. De ce ar veni dacă aici ar fi bande de oameni fără case, periculoşi, războinici, bolnavi, nedoriţi? Asta nu este natura lor.

E.: Ai spus ca Steaua din Bethleem a fost o de fapt o navă.

R.: Se numeşte nava mama.

E.: O navă mama.

R.: Sunt termenii voştri.

E.: Presupun ca aceste entităţi observau evenimentele atunci.

R.: Ei au observat toate evenimentele.

E.: Şi ei probabil au jucat un rol în acele evenimente. Se întâmplă şi acum?

R.: Aşa au făcut atunci şi aşa fac şi acum.

E.: Poţi să detaliezi rolul pe care îl joacă acum?

R.: A fost o dată un mare loc. A fost casa voastră la începuturi. S-a numit Malina. A fost o planetă, întru adevăr, de o mărime considerabil mai mare decât Tera, primul pământ fondator al Zeilor, a marilor Zei, egali, strălucitori şi iubitori unul cu altul, şi a fost un mare război între ei, care a devenit, întru adevăr, distrugător, unul discrea creaţia celuilalt. În dorinţa de a defini frumuseţea, s-a ajuns la extrema.

Acei Dumnezei care nu au acceptat să lupte, au plecat în altă parte, pe o alta stea, iar Zeii care au fost fracţiunea războinică, au fost cele cinci rase care au descins din marea rasa, numita rasa ariana, Marea Frăţie Alba, care, aşa cum a fost intru adevăr, au fost creatorii Terrei.

Fraţii noştri, fraţii noştri originali, care sunt numiţi fraţii noştri mai mari, sunt cei buni, cei care nu au vrut să se războiască pe Malina, care nu s-au lăsat prada erorii. Ei au plecat. Şi cei care s-au luptat, au distrus casa noastră. Voi toţi, toţi care aţi venit aici în aceasta zi, sunteţi cei războinici, cei care au creat Tera. Cei care vor veni sunt pacifiştii (făcătorii de pace), căci ei ştiu adevărul şi au perfecţiunea şi ghidul original este întotdeauna în vederea lor.

Noi devenim Era lui Dumnezeu, aşa cum este întru adevăr, iar ei, întru adevăr, se vor alătura noua din nou şi ceea ce ei au învăţat în miliarde de ani, totul va fi împărţit şi dat nouă. Căci noi suntem gata şi meritam.

E.: Aşa să fie.

R.: Aşa este şi aşa va fi.

EVOLUŢIA CAILOR – A UNICORNILOR

E.: Am fost întotdeauna curios să ştiu dacă unicornii

au fost creaţia unui Dumnezeu care a decis că nu e buna şi a renunţat. Ei mai exista? Sunt în lumea interioară?

R.: Mai sunt câţiva şi ei sunt în lumea interioară. Genele pe care le are un unicorn merg pana la cal şi la capra, chiar şi în ziua de azi. Veţi vedea ca unii armăsari au o mică umflătura între ochi, acolo osul dintre ochii lor formează o crescatura. Asta este în genele unor anumite linii de cai. Este ceea ce a fost cândva un mare corn. Mai este încă în genele lor. Este la fel ca şi cu degetele pe care ei le-au avut odată şi care sunt acum sus, pe piciorul lor.

Ei bine, acesta este efortul culminant al experimentărilor cu ceea ce s-a numit cal. De fapt, la început nu a fost unicorn. A fost un om cu picioare de capra şi un cal. Apoi au înlocuit omul, nu era reuşit, deci au luat omul acela şi l-au terminat, lucru de care eu mă bucur. Apoi au recreat animalul, care va avea supleţe şi frumuseţe.

Caprele, pentru ca ele au fost o încrucişare, şi moştenirea lor este un armăsar; anumite ramuri, încă mai poarta, ceea ce se cheamă structura osoasa din frunte şi piciorul pe care l-a avut unicornul original.

Da, ei mai exista şi mai sunt câteva specii în interior. Ce au fost ei şi ce a intenţionat omul ca ei să fie – ei au trebuit să se mai schimbe singuri. Şi aşa, voi aveţi două creaturi separate: capra şi calul, dar amândouă mai purtând rămăşiţele trecutului lor, cândva unificat în ceea ce se cheamă unicorn.

CONTACT CU OFICIALI GUVERNAMENTALI

Americile, adică guvernul vostru, entitate, au făcut deja minunate expediţii; am să menţionez trei dintre ele. Una a fost la trecătorile polare – ştiţi despre ce vorbesc, adică trecătoarea de nord şi cea de sud – când ei au aflat ca Pământul este gol în interior. Ei au făcut expediţia ca să poată explora Pământul interior şi oamenii de acolo, dar nu au fost lăsaţi să intre prea departe. Cei de acolo au construit o mare bariera, căci ei nu vor pe nimeni străin

acolo. Cei din guvern negociază, mai degrabă pledează pentru a avea o conferinţă cu cei din interior.

Ei pot deschide fundul oceanului, cu ceea ce se cheamă forţa G, să despartă oceanul şi să deschidă fundul, producând o imensă coloana de apa, care poate urca pana la treizeci de mii de picioare (peste zece mii de metri) înălţime, pentru ca una din navele lor să poată ieşi. Aceasta enigma este mai extraordinara decât orice ar putea avea micuţul vostru guvern nuclear, entitate. Ei sunt foarte înspăimântaţi de puterea acestui efect, de ceea ce poate face „inamicul din interior”, şi au pregătit să vorbească despre asta în conferinţă lor, material care este foarte secret. „Inamicul din interior” este mult mai puternic şi mai periculos decât tot ce exista la suprafaţă, dacă ei ar vrea să facă ceva.

E.: Cine din guvern tratează cu ei şi în ce fel?

R.: El s-a numit amiralui Byrd şi a avut câteva contacte cu cei din interior.

E.: Dar după el?

R.: El a trecut sarcina sa entităţii numita Callen, entităţii numita Smith lui Marshal şi entităţii numita un Stevenson (Stevenson = fiul lui Steven, deci Ram spune şi un fiu al lui Steven). Ei au făcut contact cu mulţi dintre ei, entitate, cu mulţi oameni, dar nu sunt mulţi care îi cred.

E.: Ei călătoresc în interior, pentru aceste contacte?

R.: Încă nu li se îngăduie să facă asta. Ei încă negociază. Dar sunt unii dintre ei, sunt foarte conştienţi despre ceea ce este în interior şi ce se întâmplă acolo. Dar vorbind din punct de vedere comunicativ, ştiu foarte puţin. Le este tot timpul frica, de aceea îi numesc „inamicul din interior”. Îi numesc inamici, pentru că nu sunt în stare să-i stăpânească. Dar adevărul este ca cei de acolo sunt fraţii noştri.

Cei cu care s-a comunicat, care au pătruns în interior, nu vor să mai plece de acolo. Soarele fumuriu care se oglindeşte în apele de azur şi munţii lor, sunt un loc minunat în care să trăieşti, căci pacea a fost acceptata acolo. Fiecare este acceptat în conformitate cu atitudinea

lui. Fiecare este acceptat în conformitate cu ce lucrează. Şi toţi, aşa cum este întru adevăr, sunt implicaţi într-un efort unificat de a continua pacea.

Ei ştiu ca guvernul vostru ştie despre existenta lor şi ca trimite în permanenta nave pe sub ape, cu scopul de a pătrunde prin porţile de la poli, dar de fiecare dată navele sunt scoase la suprafaţă.

Doi – ai voştri au fost deja pe lângă luna. Guvernul vostru a călcat deja pe lună, una din ele. Exista o minunată baza stelara care a fost construită pe cealaltă fata a lunii voastre, entitate. Dar aceea este a observatorilor de dincolo de Steaua de Nord. De acolo pleacă mari nave, numite nave mama, şi ele arata ca stelele care sclipesc pe cerurile voastre. Ai voştri ştiu asta deja şi îi îngrozeşte, căci orice se poate mişca în ciuda gravitaţiei, poate să evite rachetele voastre. Deci după cum vedeţi, ai voştri sunt puţin intimidaţi.

Următoarea aventura, entitate, este ca guvernul vostru a construit o navă cam de acest calibru, dar este primitiva. Este periculoasa, pentru ca ei folosesc radiaţii nucleare pentru activarea navei, care cauzează ca nava sa se învârtească pentru a se putea ridica. Dar au învăţat totuşi să construiască o asemenea nava.

Motivul pentru care ei nu vor merge la război este că nu mai sunt plictisiţi. Iar când vor obţine ceea ce se cheamă conversaţia cu cei din interior, şi vor găsi o adevărată baza de prietenie – pe care ei trebuie să o merite – atunci cei din interior îi vor învăţa ştiinţa care îi va duce dincolo de soare într-o fracţiune de secundă. Şi când se va întâmpla asta, frontierele vor fi atât de vaste şi atât de deschise, încât războiul nici nu va mai fi gândit, căci cine va putea cuceri întregul a o sută de universuri, entitate?

AURORA BOREALA

E.: Am văzut fenomenul numit „luminile nordului”, şi cunosc explicaţia lui ştiinţifică. Dar aş vrea să ştiu dacă

mai exista altul, dacă sunt entităţi care trăiesc acolo şi fac asta să se întâmple.

R.: Este doar lumina de la soarele fumuriu care este în centrul Pământului, aşa cum este întru adevăr, care se vede pe cerurile voastre de seara, este reflecţia interioară către exterior în regiunile voastre polare. Este lumina care iese afară din interior. Este reflecţia a ceea ce se numeşte cristale în aer, care sunt reci sau îngheţate. Iar particulele de cristal acţionează ca nişte oglinzi. Aceasta este înţelegerea lui Ramtha despre luminile din nord.

CĂLĂTORIE CĂTRE CENTRUL PĂMÂNTULUI

E.: Ţi-am spus că aş vrea să călătoresc acolo, şi tu mi-ai spus că ar fi posibil. De fapt chiar sunt interesat să călătoresc acolo, iar tu mi-ai spus ceva despre deschiderea care duce acolo. Poţi să adaugi nişte detalii? Şi dacă aş vrea să călătoresc acolo, aş fi acceptat sau mi se va interzice să intru?

R.: Nimeni nu vine niciodată acolo, maestre, decât dacă ei permit. Deschiderile, în cea mai mare parte – sfera voastră nu este rotunda, este turtita la capete – deschiderile sunt în regiunile polare. Ele sunt în ceea ce se cheamă Triunghiul Bermudelor, aşa cum sunt numite aceste locuri.

E.: Când spui regiunile polare, vrei să spui în Cercul Arctic?

R.: În Cercul Arctic.

E.: Oceanul Arctic exista de fapt aşa cum ni se spune, sau…

R.: Exista, maestre. Se duce printr-un rău în interior. Dar dacă intri în el – cu adevărat aţi fost informaţi greşit – nu devine mai rece şi mai îngheţat. El devine mai cald şi mai tropical în natura sa.

E.: Am citit ca unii teoretizează ca deschiderile ar fi ca o gaură de covrig şi ca dacă cineva navighează în Oceanul Arctic, poate naviga în interiorul Pământului. Asta este ce vrei să spui? Nu sunt limpede.

R.: De fapt, da.

E.: Dar este şi pământ uscat care duce la aceasta intrare. Adevărat?

R.: Da, este.

E.: Şi de ce continent face parte acest pământ?

R.: De continentul interior.

E.: Dar în afară, unde duce? de exemplu, dacă…

R.: Maestre, tu ai iluzia că ar fi pământ care acoperă capetele sferei, dar nu este aşa ceva.

E.: Nu, nu, nu. Spun ca, de exemplu, unde ar trebui să mă duc, în ce loc, ca să pot începe călătoria în centrul Pământului?

R.: Ceea ce se cheamă Alaska, ceea ce se cheamă regiunile de gheata, ceea ce se cheamă Groenlanda. Şi de acolo, când busola ta nu mai citeşte nordul, ci se învârteşte ca nebuna, te vei găsi pe tine însuţi, mergând spre void.

E.: Vrei să spui ca Antarctica nu exista, aşa cum este pe hărţi?

R.: Antarctica exista, dar este greşit pe hartă.

E.: Dar este o deschidere şi acolo, nu-i aşa?

R.: Intru adevăr.

E.: Este o deschidere pe pământ solid, sau tot prin apa?

R.: Prin mare se intra. Apa intra în toate deschiderile. Sunt râuri care intra şi care ies.

E.: Care ar fi cel mai bun traseu pe care as putea să mă duc singur acolo?

R.: Ceea ce se cheamă regiunile polare de sud, ar fi cel mai bun drum. Dar şi celelalte.

E.: Cu alte cuvinte toate punctele pe care le-ai menţionat.

R.: Intru adevăr.

E.: Dacă nu poate intra decât cel care este acceptat, cum pot obţine acceptarea lor?

R.: Încercând.

E.: Poţi să-mi spui dacă voi avea succes, dacă merită să încerc?

R.: Oricine încearcă cu inima curata, reuşeşte. Când

intri în interior şi găseşti ca polenul a schimbat culoarea alba a zăpezii în culori şi nuanţe briliante, ca aeronava ta aterizează singura şi ape blânzi curg pe lângă uriaşi pereţi, pune mâna pe perete. Se va deschide pentru tine.

E.: Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

R.: Vei înţelege.

E.: Ar fi logic să zbor acolo ca amiralul Byrd?

R.: Ce numeşti tu logic?

E.: Ei bine, dacă cineva ar vrea să călătorească cu piciorul ar dura ani. Ar putea fi foarte simplu să zbori într-acolo. Eu nu ştiu.

R.: Fa ce crezi că este mai simplu.

E.: Deci, cu alte cuvinte, cineva care zboară spre nord, unde se spune că este axa de rotaţie a Pământului de la Polul Nord, ar intra automat în Pământ?

R.: Ceea ce este dificil, este să găseşti un aviator care să facă o asemenea călătorie şi să fie capabil să înţeleagă ce se întâmplă cu busola şi că nu este nevoie să caute nordul.

E.: Cum ai naviga tu spre nord?

R.: Urmând semnele tropicelor.

E.: Nu înţeleg.

R.: Sigur că nu înţelegi, pentru ca tu crezi că dacă te duci spre gheţuri, nu vei întâlni nici soare, nici tropice, dar ele sunt acolo. Dacă te duci la nord sau la sud, du-te atât de departe cât poţi. Când apele devin calde şi soarele se mişca singur într-un grad diferit, şi simţi aer cald, căldura în aer, atunci înseamnă că te apropii de destinaţie.

E.: De fapt eu am fost destul de departe ca să obţin fotografii din satelit ale regiunii polare nordice. Şi este una care seamănă foarte curios cu ceea ce spui tu.

R.: Nu sunt nori în aceasta porţiune, nu-i aşa?

E.: Nu. Acoperă o regiune mult mai largă decât cineva şi-ar putea imagina. Acoperă o parte din Alaska şi cred că cea mai mare parte din Groenlanda. Asta este descrierea a ceea ce spui?

R.: Este începutul tabloului despre care vorbesc.

E.: Ar fi folositor dacă aş contacta vreun membru al

guvernului nostru care ar putea avea ceva informaţii?

R.: Nu.

E.: Cred că puterile mondiale în general sunt – motivul pentru care cred asta este că mi se pare foarte greu de crezut ca ni s-a putut spune, de exemplu ca Nautilus şi alt submarin atomic, au navigat peste capul de gheata polar traversând ceea ce noi numim axul de rotaţie de nord, în jos, pana pe partea cealaltă.

R.: Nu este ficţiune, maestre. Este adevărat. Cei care vor să călătorească în nordul sferei, pot face asta, pentru ca cei care controlează puterile care sunt în interiorul Pământului, îi lasa să facă numai asta.

E.: Vrei să spui că este sau că nu este o deschidere…

R.: Este cu adevărat o deschidere, dar trebuie să ştii ca maşinile pot fi manipulate la sigur.

E.: Exista o anume persoană sau loc unde îmi recomanzi să mă duc pentru a începe călătoria?

R.: Doreşte-o. Aduna datele de care ai nevoie şi vorbeşte de la Domnul Dumnezeu al fiinţei tale. Va veni un master, nu o entitate, ci un master care te va ajuta să faci călătoria. Când toate lucrurile sunt puse în mişcare şi sunt aşa cum trebuie, vei putea face călătoria şi nu te vei mai întoarce pentru o bucată de timp. Asta este bine. Aşa să fie.

E.: Aşa să fie.

R.: Vom vedea.

O FISURĂ ÎN ŞTIINŢA MODERNĂ

COMENTARIU LA CAPITOLUL 3

Modelele ştiinţifice de înţelegere şi cunoaştere la dispoziţie astăzi nu sunt capabile să ofere o explicaţie a scopului funcţional al Marilor Piramide. Intricaţiile matematice şi precizia structurii însăşi, ca şi a construcţiei, nu se potrivesc prea mult cu contextul istoric în care sunt plasate: şi anume cu mediul cultural şi tehnologic din timpul domniei lui Khufu, 2551 – 2528 i.c.

Lungimea perimetrului bazei marii piramide este egală cu aproximativ o jumătate de arc-minut, 923.79 m a latitudinii Pământului la 30 grade nord. Localizarea geografica a Marii Piramide este chiar la 30 grade nord. Perimetrul bazei împărţit la de două ori înălţimea este egal cu constanta pl. Un alt fapt care caracterizează Marea Piramida este un artefact geodetic care este situat cu precizie la nordul adevărat. Precizia despre care am vorbit nu aparţine nici unui sistem de măsurători, în mod special, de aceea exactitatea măsurătorilor este de multe ori un motiv de disputa. Fără îndoială, în ciuda acestor fapte, istoricii şi oamenii de ştiinţă atribuie aceste fapte coincidentei. Ei sunt de acord ca egiptenii nu au avut aşa detaliate cunoştinţe despre curba, forma şi dimensiunile Pământului, în acea perioadă.

Profesorul John Greaves de la Universitatea din Oxford, un matematician şi astronom, a făcut prima expediţie organizata în Egipt, în 1638. El a făcut măsurători corecte ale Marii Piramide, care s-au folosit pana în anii 1800. Faimisul arheolog, Sir Flinders Petrie, care este cunoscut ca tatăl arheologiei egiptene, a condus cercetări extensive în Marea Piramida şi alte locuri importante din Egipt în anii 1800. Cercetările lui Petrie au adus cunoştinţe extraordinare despre proporţiile şi tehnica de construcţie a Marii Piramide. Cartea lui „Piramidelele şi templele din Giza”, publicata în 1883, constituie baza egiptologiei cu privire la istoria, construcţia şi semnificaţia Marii Piramide, şi rămâne în uz chiar şi în zilele noastre.

Indiferent de acurateţea şi extensia lucrării lui Petrie şi a celor care au urmat, trei importante lucruri rămân totuşi neexplicate de către ştiinţă: corelaţia între perimetrul bazei Marii Piramide şi o jumătate de arc-minut a latitudinii Pământului la 30 grade nord, relaţia dintre perimetrul bazei, înălţimea piramidei şi constanta pl, şi perfecta şi indisputabila situare a adevăratului nord. Această lipsă a ştiinţei moderne este un subiect deschis pentru multe speculaţii, superstiţii şi mistere.

Comuna inabilitate şi lipsa de dorinţa în a recunoaşte

greşeala unor anumite tendinţe de a gândi, este una din cele mai importante contribuţii la stoparea progresului ştiinţei. Procesul de a elimina concepte ştiinţifice şi filosofice vechi, fiind considerate învechite şi fără valoare, din gândirea obişnuită a oamenilor şi cultura, este dăunător şi duce la evoluţie foarte lenta a ştiinţei.

Descrierea făcută de Ramtha piramidelor din Giza şi istoria lor joaca un rol foarte important în gândirea lui despre istoria umanităţii. Scopul construcţiei acestor piramide a fost o parte foarte importanta din planul de protecţie a cunoştinţelor Şcolilor Antice de înţelepciune de la uitare, în trecerea timpului şi de atacurile ignorantei vicioase.

Conceperea piramidelor din Giza s-a făcut acum 34.000 de ani. Ele nu au existat în timpul vieţii lui Ramtha. Ele au fost iniţial construite din lemn, dar nu au rezistat.

Triburile Watusi din Africa sunt originalii egipteni, adevăraţii egipteni şi sunt oamenii cei mai apropiaţi de cea mai regala dinastie care a existat vreodată. Anatomia acestor oameni este foarte apropiata de cea a Zeilor care au ajutat la crearea culturii omenirii acum 455.000 de ani.

Ra-Ta-Bin este primul faraon şi tatăl poporului egiptean. El şi Hermes au fost inginerii originali ai Marii Piramide (este interesant ca numele marelui alchimist Hermes Trismegistus este deseori tradus ca „Hermes de trei ori maestru”. Ramtha spune ca de fapt înseamnă maestru al triadei sau piramidei). Ra-Ta-Bin şi Hermes au migrat în Egipt venind din Atlantida, şi aducând cu ei tehnologia atlanţilor.

Alinierea perfecta a structurii piramidelor cu polii, cauzează apariţia unui camp de forţă. Hermes a fost primul care le-a aliniat. Alinierea la adevăratul nord şi sud, prinde direct centurile şi câmpurile energetice care păstrează planeta în rotaţia ei pe orbita în jurul soarelui. Energia creata prin mişcarea centrifuga este o formă mai înaltă de energie decât electricitatea. Această energie, colectata în interiorul piramidei, nu are electromagnetism şi polaritate. Descrierea cosmosului sub forma de şapte

nivele de conştiinţă şi energie, produce o imagine ştiinţifică care arata semnificaţia diferitelor forme de energie, frecventa lor corespunzătoare şi polaritatea. De fapt, modelul lui Ramtha despre natura realităţii oferă o înţelegere perfecta a scopului şi funcţiei piramidei. El spune:

„Când celulele vor fi explorate pana la cel mai intim univers al lor, se va vedea ca centrul lor intim, nu este rotund, entitate, ci de forma unei fete de piramida, pentru ca asta este ceea ce da energia care îngăduie scânteia de viaţă şi tine ceea ce se cheamă „încărcătura electrică în celula".

Construcţia acestei masive structuri a durat mai puţin de trei ani, iar planificarea ei, doi ani şi jumătate. Oamenii de dincolo de soare au ajutat la construire. Ei au tăiat cu precizie piatra, cu laser şi folosind temperatura de 0 grade, temperatura care în vid crează anti-gravitate şi mişca pietrele la locul exact. Hermes a înscris o dedicaţie pentru vizitatorii care i-au ajutat, cei de dincolo de soare, Dumnezeii Soarelui. După ce construcţia a fost gata, au fost folosite pentru a se comunica cu cei de dincolo de soare. Au fost folosite şi pentru călătorii, folosind tehnologia atlanţilor (ca baze de aterizare).

Camera regelui este locul cu cea mai puternică energie, deşi mai sunt multe camere care nu au fost încă descoperite. Exista o masiva reţea de drumuri, similara cu metrourile unui oraş uriaş, care leagă toate piramidele împreună şi duc în interiorul Pământului.

În laba stângă a Sfinxului exista o camera care conţine o mare librărie cu cunoştinţe despre istoria umanităţii. Aceasta camera este diferita de holul recordurilor descris de Edgar Cayce. Va fi găsită când oamenii de dincolo de soare se vor întoarce şi vor readuce tehnologia Egiptului antic. Ramtha explica ca antigravitatea este de fapt un concept extrem de simplu. Ea se produce prin ridicarea frecventei unui obiect sau a unei structuri, pentru ca forţa de gravitaţie nu are efect asupra luminii şi a electricităţii. Ştiinţa care sta în spatele

farfuriilor zburătoare foloseşte acelaşi principiu.

În final, Ramtha explica ca piramidele aduc cunoaştere şi coc minţile. Ele amplifica procesul de vindecare al corpului şi gândul celui care doarme în interiorul lor.

Piramidele din Giza au fost construite ca să fie un permanent testament al divinităţii noastre. Ele au fost construite ca să dăinuie peste veacuri, aşa ca umanitatea sa nu uite niciodată puterea din fiinţa sa (puterea sinelui sau) şi scânteia de viaţă, inteligenta care susţine şi poarta fiecare persoana prin viaţă.

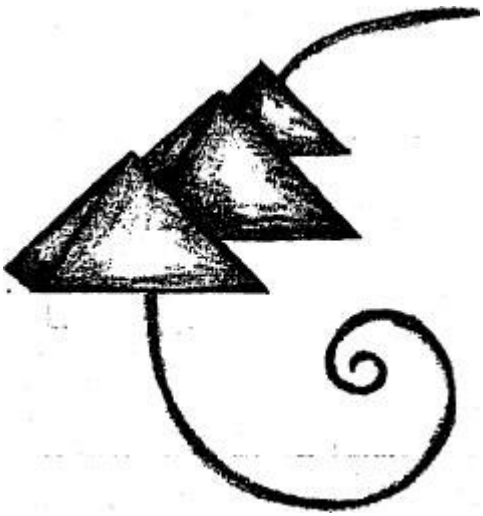

CAPITOLUL 3

PIRAMIDELE DIN EGIPT

„Formele de flacăra – ei bine asta este ce sunt ele – ele au fost create cu forma care să poată captiva energia în centru.

Ele reprezintă cu adevărat Dumnezeul din interior. Ceea ce se cheamă forme de flacără şi ceea ce voi numiţi piramide, entitate, au fost construite să fie ceea ce se cheamă o dovadă pentru umanitate, o imagine a

umanităţii, ca ceea ce se cheamă, aşa cum a fost întru adevăr, o statuie a umanităţii, să reamintească umanităţii să privească întotdeauna înăuntru, căci înăuntru, entitate, când cineva se uita în interior, nu este el cuprins de măreţia a ceea ce simte? Cu certitudine".

— Ramtha

CONSTRUCŢIA MARILOR PIRAMIDE DIN GIZA

Conceperea Gâzei s-a făcut acum 34.000 de ani. Eu nu le-am văzut, căci nu existau pe vremea mea. Au mai fost piramide şi înainte, care au fost construite din ceea ce se cheamă lemn, dar vânturile desertului şi intemperiile din stratosfera le-au distrus. Acestea au fost concepute în ceea ce se cheamă ultimele zile ale Atlantidei. Când deja, ceea ce se cheamă tara mama, Mu, şi mişcarea tuturor pelegrinilor prin ceea ce se cheamă istmul canalului care conecta Lemuria cu Atlantida, la portul de sud numit Onai, cu ceea ce se cheamă coaja de deasupra a Atlantidei, entitate, ceea ce este numit ţărmul vostru de est – a şi început să se scufunde, vedeţi? – erau doar parcele de pământ. Atlantida a plecat în acel particular timp. Şi pe măsură ce canalul se lăţea, ceea ce se cheamă mari mase de pământ, au început să se separe. Ceea ce se cheamă Brazilia şi ceea ce se cheamă America de Sud, ele au fost cândva un singur pământ, iar vârful lor susţinea ceea ce se cheamă continentul de deasupra (aici trebuie să-ţi imaginezi o hartă plana, nu este vorba de straturi de continente, ci de cum arata ele pe harta, deci de la nord).

Pe măsură ce canalul se lărgea şi pământul se schimba – cu schimbarea a ceea ce se cheamă fundul oceanului – presiunea creata a determinat ca cele două pământuri să se separe. Canalul prin care pelegrinii din Mu au călătorit în Atlantida (Abaţia), în cel mai sudic loc.

În ceea ce se cheamă ultimele zile ale distrugerii, au apărut ceea ce se cheamă pământurile mongolilor, Sudanului şi Egiptului, cu oameni mari, compuşi din

nordici, cei care mai târziu se vor numi ionieni şi cei din Mu şi Abaţia. La început toţi au avut culoarea mahonului.

Egiptenii originali au fost mari de statura şi ajungeau până la 7 picioare, în termenii voştri, cu piele ca abanosul şi ochi verzi. Ei erau frumuseţile de abanos cu parul de culoarea cuprului.

Când eşti atât de vechi ca mine, poţi vedea, în 35.000 de ani, întâmplându-se foarte multe lucruri. Egiptenii sunt aproape de cea mai regala dinastie care a trăit vreodată. Ei sunt mai aproape de Dumnezei decât vor fi vreodată israeliţii, pentru ca israeliţii sunt cei care s-au aşezat pe ceea ce a fost original regatul egiptean. Sângele egiptenilor este acum în cei care constituie tribul Watusi, din Africa. Watusi sunt egiptenii originali. Ei au avut părul roşu şi ochi verzi – ochi verzi şi par roşu. Dumnezeii de acum 455.000 de ani au aterizat aici şi i-au ajutat să-şi creeze cultura. Câţi dintre voi ştiu ce sunt Watusi? Cei care poarta roşul regal? Ei poarta pana şi eşarfa regala a Scoţiei (eşarfa pe care scoţienii o poartă pe umărul stâng).

Voi nu aveţi minte? Atunci de ce nu investigaţi şi exploraţi singuri?

Marii africani care au peste doi metri sunt egiptenii originali. Şi ei sunt originalii scoţieni. Întoarceţi-vă la vecin şi spuneţi aceasta. Cine sunt, în Africa, cei care mâna vite şi sunt vânători de lei neînfricaţi şi poarta roşu? Masai şi watusi sunt acelaşi trib. Cei originali au avut culoarea ebonitei, par de cupru şi ochi verzi. De unde vine linia lor? Din Zeii de dincolo de steaua de Nord. Acesta a fost Egiptul original. Egiptul este Africa.

Ei, entitate, erau cei care locuiau pe acele pământuri, încă şi pe timpul Atlantidei. Ei au construit primele desene de acest fel, adică ceea ce se cheamă arhitectura Atlantidiana, dar ei le-au făcut din lemn. Ei au fost primii care au construit piramide. Ei au locuit în colibe de lemn piramidale şi o minunată energie a început să se dezvolte în ei. Şi entităţile au devenit înţelepte şi fervente în vorbire şi cunoaştere, şi oameni de pretutindeni vor căuta sfatul lor. Ei nu erau atinşi de ceea ce se cheamă glorificare prin

metale (nu cunoşteau metalul).

Ceea ce se cheamă Giza, a fost construită la început din ceea ce se cheamă lemn. Dar micile construcţii de lemn au început să se dărâme sub ape, aşa că au început să construiască din piatră.

Şi iată ca a apărut, înainte de ultima cădere, o entitate care se numea Ra-Tam, el a ascensionat de pe pământul numit Atlantida; a adus cu el o entitate minunata, care se numea Hermes, un arhitect al ceea ce se cheamă o forma deja existenta, minunata forma.

Hermes a fost un ionian, dar el a avut minte care a fost avansată tehnic. Hermes, el a fost o entitate buna, nubienii l-au iubit, căci culoarea parului sau a fost ca focul, iar ochii lui de culoarea cerului, azurii, şi el a fost alb din nord, ei l-au iubit şi divinizat. Şi cine va fi Hermes când se va reîncarna, altul decât Iisus, fratele nostru? El a fost arhitectul formelor de flacără. Şi Ra-Ta-Bin a fost un inginer din Abaţia, iar cei doi au construit templele, aceste magnifice temple, pe pământul care s-a chemat Egipt, dar Nilul curgea cu douăzeci de grade mai la est decât curge astăzi.

Cel care a fost Ra-Ta-Bin, cel care a fost primul faraon, fiind ceea ce se cheamă primul Crist, fiind ceea ce se cheamă tatăl poporului egiptean, aşa cum a fost întru adevăr, a dat naştere primei civilizaţii de Cristi văzuţi ca ceea ce se cheamă Dumnezeu/om; a ridicat templele ca să arate puterea din om. În zilele voastre voi nu puteţi ridica asemenea temple cu precizia şi exactitatea cu care sunt făcute piramidele. Dar nu a fost pana ce, aşa cum a fost întru adevăr, preoţii au venit pe acele pământuri şi acel ordin a început, iar linia faraonilor sacri a urmat. Aceasta ar fi istoria acestui pământ pe care voi îl iubiţi. Este un tărâm divin, un pământ bun, a cărui moştenire zace în oameni de culoare închisă şi în Hermes.

Dacă ceea ce se cheamă foc, sta în mijloc, ce este construcţia a ceea ce se cheamă fizica gândului şi care este puterea lui în viaţă? De aici, Hermes a produs un desen care va fi mai mic la vârf decât la baza şi l-a aşezat

într-o perfecta aliniere polara, ceea ce a făcut să se producă câmpuri de forţă. Construcţia acestui desen, ceea ce se cheamă de fapt planul lui, a durat doi ani şi jumătate. Construcţia a durat trei ani, chiar mai puţin.

Ei au venit împreună, intru adevăr şi au început să construiască ceea ce se cheamă construcţii mai mici, dar au avut dificultăţi în menţinerea înălţimii şi a bazei conform planului.

O mai mare şi mai evoluata frăţie a venit de dincolo de soare. Ei au ajutat la construire entitatea numita Hermes, care a venit de nicăieri şi entitatea Ra-Ta-Bin, un preot care a ajutat la combinarea oamenilor din Atlantida cu ceea ce se cheamă egipteni, sau oameni tribali, cum consideraţi voi că ar fi. Iubirea lui Hermes şi inteligenta lui au adus oamenii de dincolo de soare ca să reînvie ceea ce se cheamă forţa interioara care va sta ca o mărturie muta pentru generaţiile de oameni, ca să vadă magnificenţa structurii şi când vor face asta să se trezească programarea din suflete şi să-şi înţeleagă destinul şi care le este drumul.

Entităţile care au venit au adus maşini magnifice, care străluceau în noapte ca nişte focuri. În acele vremuri, când stratosfera fusese rupta, ei erau vizitatori frecvenţi. Ei au ajutat la construirea piramidelor. Ei au avut puterea de a tăia în piatra vie, aşa cum s-au numit intru adevăr, pietrele care au creat marea fundaţie, le-au carat pentru ei, pe sute şi mii de mile şi le-au plasat perfect pe locul unde trebuiau să fie. Şi au folosit temperaturi de zero grade în vid, ca să creeze ceea ce se cheamă antigravitaţie, aşa ca pietrele să fie uşoare şi uşor de plasat. Ei au iubit pe oamenii care au venit de la soare.

Pietrele au fost tăiate cu precizie cu lasere, care sunt singurele unelte care pot tăia în linie dreaptă. Au fost tăiate cu lumina şi dezactivate de ceea ce se cheamă camp gravitaţional cu ceea ce se cheamă gând. Gândul care a creat un câmp antigravitaţional, a ridicat blocurile de piatra, aşa cum a fost întru adevăr, şi le-a aşezat cu o precizie de jumătate de centimetru, pe întreaga baza.

Câmpul antigravitaţional, care a făcut toate pietrele să fie aşezate una peste alta, este foarte uşor de făcut, entitate. A fost creat un vid, în care s-a creat o temperatura de zero grade, care îngăduie ca ceea ce se cheamă antigravitaţie să existe. A fost făcut foarte simplu numai prin proiecţia luminii.

Entitatea numita Hermes a fost primul care le-a aliniat în funcţie de polaritate, ca să le dea o energie şi mai mare. Şi când entităţile – care au tăiat din roca vie cu lasere – au făcut fiecare piatra, au fost capabili să le plaseze cu precizie una peste alta, fără a dărâma ceea ce era dedesubt. Apoi au fost făcute camerele, pentru ca puterea interioara a celor care vor sta acolo să poată comunica cu entităţile de dincolo de soare, să poată comunica în afara piramidei.

Cândva, pereţii interiori au fost căptuşiţi cu granit roz, venit din Sudan. Sub nisip exista o mare grădina şi mine bogate în turcoaze, lapislazuli, în argint şi mirt şi în aur. Plăcile care acoperă exteriorul sunt atât de netede, nu exista nimic atât de neted ca acele placi. Şi acestea au fost tăiate din ceea ce se cheamă roca vie, cuart roz, mov, alb, foarte strălucitor. Apoi s-au făcut structurile magnifice. Cândva se putea vedea de la mari distante o magnifica lumina, albastru deschis, care venea de la piramide. Era un albastru magnific, entitate. Depăşeşte cu mult ceea ce voi numiţi aurora boreala, sau luminile din nord.

Pe perimetrul exterior al Marii Piramide, Hermes a desenat o dedicaţie pentru oamenii de dincolo de soare. El a făcut ceea ce se cheamă o foarte frumoasa fresca pe care a dedicat-o celor de dincolo de soare, căci ei au ajutat la construirea acestui magnific monument; un Crist, cum l-au numit ei.

A fost construit în aşa fel, încât toate structurile să aibă un centru de energie în interior şi să creeze în centrul piramidei ceea ce se cheamă un foc, sau un câmp de energie, la care se adauga şi energia fiecărui bloc şi care constituia ceea ce se cheamă mişcarea laterala a puterii.

Când piramida a fost terminata, a fost folosita şi

pentru călătorii. Era căptuşită la exterior, complet, cu turcoaze, iar piatra din vârf a fost ceea ce se cheamă aur solid, ceea ce este un mare purtător de emoţii. În timp, a fost atacata şi s-au scos turcoazele şi s-a luat aurul din vârf.

A fost construită în aliniere cu ceea ce se numeşte adevăratul pol nord, aşa cum a fost întru adevăr, aliniata la alte structuri din jurul sferei, cu porţi nu numai pentru călătorii. Ei călătoreau în acele zile pe fascicole de lumina, în linie dreaptă iar vârful piramidei era conductor de câmpuri de lumină. Când s-a aflat ca ele ar putea prezerva viaţa sau da viaţă, au devenit morminte, iar mai târziu, din cauza devastărilor, mormintele au fost duse sub pământ.

Curând, aceasta tehnologie a fost aliniata într-un mod specific în întreaga lume. A fost data într-un loc unde trăiesc copiii urşilor şi pe care voi îl numiţi Rusia, acolo unde voi numiţi Turcia, sub mare, in Yucatán, în deserturile din Africa, în Egipt, care se numesc regiunile solare, şi toţi puteau comunica unii cu alţii. Ele sunt indestructibile. Nu exista furtuna sau cutremur care ar putea să le distrugă. Ele sunt făcute pentru veşnicie, ca monumente veşnice de aducere aminte a puterii care este în interiorul omului.

Exista o Mare Piramida într-o ţară, care a fost vopsita, dar sub vopsea zace o mare comoară. Tara este ceea ce voi numiţi Turcia. O fată este albastra, una este alba, alta este verde şi una este roşie.

TUNELE ŞI CAMERE SUB PĂMÂNT

E.: În Marea Piramida a lui Kheops, Camera Regelui este cea mai puternică parte a piramidei sau mai este altă parte cu energie mai mare?

R.: Aceasta este cea mai energetica parte, deşi mai sunt, în afară, care conţin în pereţi papirusuri din timpuri antice. Ele sunt acolo unde se păstrează cel mai bine. În ceea ce se cheamă Camera Reginei, energia vine din Camera Regelui. A fost iubire data iubirii. Mai sunt multe

camere care sunt un mare mister pentru oamenii voştri de ştiinţă.

Este un sistem masiv de drumuri, ca un fel de subterane sub un mare oraş, care leagă fiecare piramida din planul vostru şi care intra apoi în interiorul Pământului. Mulţi din cei care sunt numiţi oameni micuţi, care trăiesc în ceea ce se cheamă ţările de dedesubt, cei care sunt lemurienii şi atlanţii, toţi s-au dus acolo – cei care au ştiut, care au primit mesajul, şi sunt drumuri care duc în centrul Pământului vostru şi care sunt folosite de ei pentru a veni afară.

Prima şi cea mai dominanta camera este în ceea ce se cheamă laba stângă a Sfinxului. Este o camera cu papirusuri şi suluri antice, care ar uimi pe oricine. Şi este acolo o uşă care duce la un pasaj către ceea ce se cheamă intrarea laterala în Camera Regelui şi apoi jos în ceea ce se cheamă cincisprezece fantome în ceea ce se cheamă Pământ şi apoi se înclina şi se conectează cu Turcia, cu ceea se cheamă poli, cu ceea ce se cheamă Yucatán şi ceea ce este numit Rusia, şi cu Mongolia, apoi cu soarele interior.

E.: Camera din piciorul Sfinxului este ceea ce se mai numeşte holul recordurilor?

R.: Holul recordurilor este scris în piatră. Holul interior, entitate, este o cavitate. Mai este un hol acolo. Sunt ceea ce se cheamă nişte pereţi interiori pe care mesajele sunt scrise în piatra vie. Ei au fost văzuţi deja şi vor fi găsiţi. Dar, ştii, găsirea marelui „tellamen” (este o figura de vorbire care pleacă de la cuvântul tell = a spune şi men = oameni. Este vorba de un fel de deal artificial care conţine rămăşiţe ale unei aşezări antice. Este mult folosit în Egipt şi Estul Mijlociu, ca parte componenta a numelui unui loc), care este locul de înmormântare a multor informaţii, se va coordona singura cu venirea celor de dincolo de soare. Deci ei au învăţat tehnologia de a lucra împotriva gravitaţiei şi este foarte simplu: prin ridicarea vibraţiilor structurii, ceea ce dispreţuieşte atracţia gravitaţională, care nu are efect asupra luminii şi

a electricităţii. Formele de flacăra crează – sunt un generator, entitate – creează o putere în ele. Trebuie numai să stai în ele şi să trimiţi gânduri altora, iar ei le vor primi, oricine ar sta în alta piramida. Informaţia a fost transferata prin acest proces. Asta este o simplă mărturie la ceea ce s-a întâmplat şi se va întâmpla din nou.

Când vedeţi navele, le vedeţi ca pe nişte lumini strălucitoare. Au fost numite caleşti de foc, şi te vei întreba: ce creează câmpul de lumina în jurul lor, acele culori diferite şi atât de strălucitoare? Este creşterea frecventei prin ceea ce se cheamă o roată în alta roata, pentru a crea ceea ce se cheamă zero grade temperatura şi vid, care permite creşterea frecventei printr-un proces electric a întregii structuri, care crează o aură foarte vizibila în jurul navei şi îi permite să se mişte liber m şi în afara gravitaţiei. Şi acest proces este deja studiat foarte de aproape de oamenii voştri de ştiinţă.

E.: Roata în roata – este vorba de forţa centrifuga care creează vid?

R.: Este forţa centrifuga care crează vid într-o coaja (carcasa) electrica. Iar coaja este răcita la zero grade cu electricitate, ceea ce permite zborul.

E.: Bine.

R.: Acum ei au plecat cu toţii.

E.: Unde s-au dus?

R.: Unii dintre ei sunt în interiorul Pământului. Ei sunt oamenii din interior care disturba navele şi avioanele voastre. Unii sunt în Pământ pentru ca ei au găsit drumurile, şi sunt foarte multe uşi care permit accesibilitatea, şi alţii s-au întors în împărăţia lor, care este dincolo de soare. Şi mai sunt alţii care stau pe aproape. Sunt multe locuri. Aş vrea să ştii ca navele lor nu sunt limitate.

Există oameni magnifici care trăiesc în interiorul Pământului, entităţi minunate, care variază între pitici şi giganţi, dar ei coabitează minunat împreună. Ei sunt paznicii acestor tunele. Unii dintre ei au fost prinşi afara la deschidere, iar oamenii voştri de ştiinţă şi guvernul vostru

au câteva trupuri pe care le-au conservat. Ei sunt gardienii din interior. Ei au cheile de la uşi. Sunt mulţi oameni de ştiinţă care au ştiut, dar ei au plecat deja de pe acest plan (au murit), şi sunt câţiva care care sunt conştienţi că exista mai mult decât se poate vedea. Dar va fi un mare cutremur în piramida din Turcia şi marele cutremur va scutura munţii şi se vor deschide uşi, iar oamenii vor descoperi tuneluri şi căi de acces. Şi aşa va începe căutarea oamenilor din interior.

E.: Când va fi asta?

R.: Ştii unde este muntele Ararat?

E.: Da.

R.: Acolo este o navă îngheţată. Noi o vom dezgheţa. Nu departe de aici, este asta mare de care vorbesc. Ce este timpul Jeffrey (soţul lui JZ), timpul este totul? – în anul sau vara şi seara lui 85. Dar vor mai fi cutremure şi înainte de asta. Însă acesta va deschide cai.

Acum, despre Egipt, acolo a fost o mică construcţie şi s-au mutat nişte lucruri, aşa ca unele tunele nu mai sunt ceea ce au fost. Dar mai sunt cele care fac legătura de la Marea Piramida, prin Yucatán, şi merg sub mare. Eşti mulţumit că am continuat cu aceasta la întrebarea ta?

E.: Este o linie. Dacă legi cele trei mari piramide şi observi linia, este ceva care arata ca o scoica. Iar dacă linia este urmata pana la vârful ei, sunt nişte intrări acolo, care unii cred că ar duce la camerele despre care vorbeşti (vezi desenul de la începutul capitolului).

R.: Da, ele duc acolo. Este o trecere nu departe de aici – să vedem unde suntem; de aici cea mai apropiată ar fi sub mare (ei erau în Seattle, aproape de Pacific), dar nu te poţi duce acolo, deci următoarea este în marele munte Shasta, acolo este o deschidere. La muntele numit Superstiţie, într-un desert numit Mojave, în ceea ce se cheamă Asia şi printre ultimele, este una pe o insulă care se cheamă Japonia. Este o mare confuzie acolo. Acelea sunt uşi noi. Aşa să fie.

(mutele Ararat este un Vulcan activ, acoperit tot anul

cu zăpadă, este localizat la graniţa Turciei cu Iranul. Cartea Genezei îl numeşte Urartu şi este locul unde arca lui Noe a venit să stea după marele potop. Centrul de Informaţie despre Cutremure spune că au fost două cutremure în acea regiune, la sfârşitul lui 1984, cam cum a prezis Ramtha, unul în 18 Septembrie de magnitudine 6, 4 şi unul în 18 Octombrie de magnitudine 5, 3)

ŞTIINŢĂ DIN STRUCTURA PIRAMIDELOR

Este o ştiinţă directa în structura acestora, entitate. Întâi, aşa cum este întru adevăr, piramidele sunt localizate în linie directa cu ceea ce se cheamă nordul adevărat şi cu sudul adevărat. Sunt energii care merg în acea direcţie, care înconjoară Pământul. Motivul pentru care adevăratul nord nu este la nordul magnetic, entitate, este ca Pământul vostru este pe o orbita de rotaţie turtita, ceea ce înseamnă că nu este perpendicular pe orbita care merge în jururi soarelui. Este înclinat ca jucăriile voastre, titirezele, când se opresc din învârtire, aşa este Pământul vostru. Energiile care permit să apară aceasta înclinare într-un moment de rotaţie sunt numite adevăratul nord. Iar când piramidele sunt aliniate la adevăratul nord, ele iau direct centurile de energii şi câmpurile energetice care păstrează planeta în planul orbital.

Când învârteşti ceva, se crează o mişcare centrifuga. Mişcarea centrifuga, entitate, este un aspect al electricităţii, dar numai un înalt grad al ei. În acest fel, la adevăratul nord, ceea ce se cheamă formele de foc iau ceea ce se cheamă energia forţei centrifuge, care este un mutant mai mare decât energia electrică; ele captează energia – ea apăsă egal pe toţi pereţii şi se aduna în centru, într-o mişcare de rotaţie, care seamănă cu evoluţia Pământului în jurul soarelui. Energia care se aduna în interior nu are proprietăţi magnetice. Este complet libera de forţe magnetice, este o energie suverana. Dacă plasezi un obiect în aceasta energie, ea opreşte procesul de îmbătrânire al acelui obiect, sau îl pune în ceea ce se

numeşte sistem de vacuum, care permite ca ceea ce este acolo să stea acolo pentru foarte multă vreme, la fel ca şi Pământul pe orbita soarelui.

Cât priveşte materialul din care ar trebui făcute piramidele, ceea ce este metal este conductor de energie şi se aliniază mai mult cu polul magnetic, nu cel adevărat. Deci dacă vei construi ceva din metal, va fi aliniat cu polul nord magnetic, iar energia va fi prinsă în metal şi nu în afară. Dacă construieşti din piatra, care este o masa solubila, sau din lemn, din orice nu este metal, atunci ceea ce se cheamă forma de foc, va fi în stare să colecteze energie în interior şi să o poată utiliza pentru orice ai pune acolo – iar ceea ce ar trebui să puneţi acolo sunt capetele voastre. Să ştiţi ca lucrează. Singurul timp când potenta energiei va fi mai mare decât cea de toate zilele, sunt momentele de echinocţiu ale soarelui. În aceste momente, formele de foc au cea mai mare putere de penetraţie şi cea mai mare energie în interior.

Marile piramide au fost cândva căptuşite pe dinafara cu ceea ce se cheamă turcoaze. Iar vârful pietrei de la cap era bătut într-un metal care se cheamă cupru. Motivul pentru care ei au pus cupru, este nu numai ca solicita părţilor laterale să colecteze energie, dar piatra de vârf păstra energia intacta. Chiar dacă acţiona ca conductor, el dirija energia în jos.

Este mult de când au fost vandalizate şi li s-a luat ceea ce era pe pereţi şi au fost scoase pietrele de la vârf şi aurul din interior luat, dar adevărata comoara, adevărata putere este acolo. Ele sunt pentru a aminti umanităţii ca adevărata putere este în noi, în fiecare din noi.

Au fost construite pentru ca omenirea sa nu uite niciodată Dumnezeul din interior. Pentru aceasta au fost construite.

Când te duci în interior, aliniamentul perfect, toate lucrurile, aşa cum este intru adevăr, sunt păstrate pentru totdeauna în locul lor, în existenta, chiar şi gândul. Dacă te duci acolo şi pui ceva, orice, în camera principală, va sta aşa, nu se va schimba niciodată. Asta spune ca aceasta

putere, acest Crist din interior, a fost veşnicul Dumnezeu din interior.

Modulatorul care a ajutat pe atlanţi să creeze laserul, a fost creat în acea formă (piramida), ea a ştiut cum să păstreze energia cristalelor şi s-o amplifice de milioane de ori. Este forma ştiinţifică care lucrează. Mai mult, entitate, când celulele vor fi explorate pana în cel mai intim univers al lor, se va vedea ca partea cea mai intimă a lor, nu este rotunda, ci de forma unei piramide cu o latura, pentru ca asta este ceea ce da energie celulei şi îngăduie scânteia de viaţă şi păstrează ceea ce se cheamă încărcătura (energetica) în celula.

UN TESTAMENT PERMANENT AL DIVINITĂŢII NOASTRE

Formele de foc – ei bine, ceea ce sunt ele – au fost create cu forma care să poată capta energie în centru. Formele de foc au fost create ca emblema naturala a ceea ce este cu adevărat omul în originea lui din lumina, căci în afara corpului, entitate, omul are o forma puternică în centrul fiinţei sale, care captivează aceeaşi energie. Ea reprezintă cu adevărat Dumnezeul dinăuntru. Ceea ce se cheamă forme de foc, sau voi le numiţi piramide, entitate, au fost construite ca monumente pentru umanitate, o imagine a umanităţii, ceva care să amintească umanităţii să privească mereu în interior, căci în interior, dacă se duce cineva, nu este el captivat de ceea ce simte? Cu certitudine.

Ele nu au fost ridicate ca să aducă nemurire regilor care le-au văzut. Ele au fost ridicate de o mare entitate care a fost una cu Spiritul, cu adevărat una cu Tatăl, şi prin aceasta frumuseţe, el a ştiut cu adevărat pe Cristul din el. Şi Cristul din el a avut ceea ce se cheamă foc, căci a făcut toate acestea să se manifesteze. Ele au fost ridicate, aşa cum a fost întru adevăr, prin gând şi nu prin munca fizica şi nu au fost făcute să fie morminte, ci camere pentru mare învăţătură.

Şi au venit la existenta, au fost date întregii umanităţi să nu uite în anii ce vin, căci ele aduc şi sunt pentru Cristul din om, Dumnezeul interior, entitatea divina, şi dacă se duce în interior, va urma pace şi linişte şi integritatea sinelui spiritual să fie, ca toţi să vadă şi să nu uite moştenirea lor, locul de unde vin – pentru aceasta ele sunt şi vor fi mereu. Ele au devenit un loc de protecţie a nemuririi. Ele semnifica asta acum şi întotdeauna. Asta este.

CONSERVAREA FARAONILOR

E.: Aceste piramide au fost monumente, sau locuri unde oamenii se puteau duce să se iniţieze ca să devină mai deschişi, mai evoluaţi?

R.: Nu cu adevărat.

E.: Dar ştiu că trebuie să fie un sicriu, sau un sarcofag, sau oricum vrei să-l numeşti în Camera Regelui.

R.: Intenţia originala a lor nu a fost ca piramidele să fie morminte.

E.: Ştiu, dar...

R.: Ele erau centre de comunicaţie foarte puternice. Puteai să te duci în ceea ce se numeşte Camera Regelui. Ei aveau o mare deschidere, pe unde soarele, la un anume timp, intra şi umplea totul cu lumina. Ei puteau comunica din acel centru, gând la gând, cu oamenii de dincolo de soare. A fost un amplificator şi încă mai are această putere. Au fost folosite ca centre de comunicare, temple, unde mai târziu mari preoţi vor veni să comunice cu Zeii. Aici au fost primele oracole.

E.: Înţeleg.

R.: Mai târziu, ceea ce se cheamă ego, sau ceea ce se cheamă gloria celui mort, sau faraonii, ei au început să fie pusi la odihna în acest loc, căci au aflat ca locul acesta păstra trupurile şi în cunoaşterea lor, care s-a pierdut, au ştiut că vor fi oameni de ştiinţă care vor fi capabili să-i cloneze şi corpul lor să vină înapoi la viaţă, ceea ce se va întâmpla.

E.: Mai puţin sufletul, nu-i aşa?

R.: Dacă Spiritul este pe aproape, el poate lua înapoi corpul care a fost făcut din nou. Exista înscrisuri, care mai sunt încă în Marea Piramida şi în cea din Turcia, şi unul care este înmormântat în mare şi care sunt încă intacte, care vorbesc în limba oamenilor de dincolo de soare şi care sunt ceea ce se cheamă mesaje despre cum să fie contactaţi. Piramidele sunt cele mai magnifice structuri care au fost construite vreodată.

E.: Au fost oameni prin câteva pasaje şi au văzut blocuri de granit care blocau calea...

R.: Intru adevăr.

E.: Bine. Ele au fost proiectate original aşa, sau blocurile s-au pus după aceea?

R.: Au fost original puse acolo. Ei le mişcau cu lumina. Când soarele era într-un anumit punct şi lumina venea înăuntru, inunda coridoarele cu raze de lumină. Cristalele care mai sunt încă în interiorul lor, aveau puterea, exact ca un mecanism, să le mute la dorinţă. Ele mai sunt încă acolo şi funcţionează cu aceeaşi metoda: lumina.

E.: Cred că asta este tot. Mulţumesc.

R.: Tu eşti un iubitor al acestor lucruri, nu-i aşa, doctore? Ar trebui să te duci acolo.

E.: Sunt prins în asta de o vreme. Sunt întrebări la care nu am găsit nicăieri răspuns.

R.: Iubita entitate, de secole, ele mistifica pe oricine se uita la ele. Dar au adus şi memoria sufletului despre măreţia lor. Când cei care le privesc, înţeleg măreţia omului, ei nu vor mai uita niciodată propria divinitate.

Oamenii de dincolo de soare se întorc. Piramidele au fost închise de foarte mult timp. Ei au tehnologia de a „trezi” faraonii. Chiar şi oamenii voştri de ştiinţă pot face asta, căci au învăţat procesul de clonare şi tot ce au de făcut este să ia câteva celule şi ei vor avea din nou trupul în toată frumuseţea în care a fost cândva. Deci vechii egipteni nu au fost chiar aşa de prosti, până la urmă?

E.: Nu, n-au fost.

R.: Au fost oameni foarte frumoşi şi încă mai sunt. Mulţi dintre ei sunt în aceasta audienta. Altceva?

E.: Nu, cred că asta este tot pentru moment.

R.: Este mult, într-adevăr la care să te gândeşti. A fost o plăcere să-ţi vorbesc, căci este un subiect despre care ştiu foarte mult, căci şi eu sunt un iubitor al lui.